Άντον Χόλτσνερ

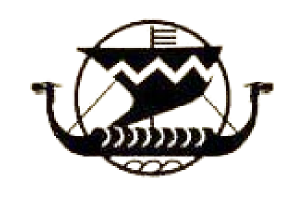
Αιώνιο Μέτωπο

Άντον Χόλτσνερ

Αιώνιο Μέτωπο

1940

Εκδόσεις Βόρεια Χώρα (Nordland) – Βερολίνο

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Άντον Χόλτσνερ
(13 Νοε 1904 - 14 Δεκ 1982)

Ο Άντον Χόλτσνερ (πραγματικό όνομα Άλμπερτ Χαρτλ) γεννήθηκε στις 13 Νοεμβρίου 1904 στο Ροσχόλτσεν και απεβίωσε στις 14 Δεκεμβρίου 1982 στο Λουντβιγκσχάφεν.
Ήταν πρώην καθολικός ιερέας που εγκατέλειψε το ιερατείο και την εκκλησία και έγινε αξιωματικός των SS.
Ο πατέρας του Άλμπερτ Χαρτλ ήταν δάσκαλος στο επάγγελμα, αλλά και ελεύθερος στοχαστής και επηρεασμένος έντονα από τον φιλελεύθερο αντικληρικισμό· πέθανε το 1916. Η ευσεβής και αυστηρή μητέρα του έπεισε τον πατέρα του να τον στείλει σε ένα μοναστηριακό σχολείο του Τάγματος των Βενεδικτίνων στο Σάγιερν όταν ήταν δέκα ετών. Το 1923 αποφοίτησε από το Αρχιεπισκοπικό Σεμινάριο στο Φράιζινγκ και εκεί σπούδασε και καθολική θεολογία. Ο Χαρτλ ήταν πάντα άριστος μαθητής με τους καλύτερους βαθμούς και συμμετείχε ενεργά στο κίνημα της Καθολικής νεολαίας. Χειροτονήθηκε ιερέας στον καθεδρικό ναό του Φράιζινγκ το 1929 από τον καρδινάλιο του Μονάχου Μίχαελ φον Φάουλχαπερ. Εργάστηκε σαν δάσκαλος και από το 1931 σαν νομάρχης στο Καθολικό σεμινάριο αγοριών στο Φράιζινγκ, στο Πάζινγκ και στο γυμνάσιο του Χέτζογκ-Λούντβιχ. Εκείνη την εποχή, ο Χαρτλ εμφανιζόταν ακόμα σαν ακαδημαϊκός καθολικός και πρότυπο κληρικού, αλλά ήταν ήδη αβέβαιος για την ιερατική του κλίση.
Τον Ιούλιο του 1933, όταν εντάχθηκε στο NSDAP (αριθμός μέλους 3.201.046), η αρχικά μυστική υποστήριξή του στον εθνικοσοσιαλισμό από το 1929 τον οδήγησε σε οριστική ρήξη με την επίσημη Καθολική Εκκλησία, αλλά και με τις προηγούμενες χριστιανικές του απόψεις. Τον Νοέμβριο του 1933 κατήγγειλε τον ιερέα και διευθυντή του σεμιναρίου αγοριών στο Φράιζινγκ, Γιόζεφ Ρόσμπεργκερ λόγω της κριτικής του στον εθνικοσοσιαλισμό. Στις 5 Ιανουαρίου 1934, εγκατέλειψε την εκκλησιαστική λειτουργία, παραιτήθηκε από την εκκλησία και εντάχθηκε στα SS (αριθμός μέλους 107.050). Σαν αποτέλεσμα, ο Χαρτλ αφορίστηκε δημόσια το 1934.
Στις 29 Απριλίου 1937, ο Χαρτλ παντρεύτηκε τη Μαριάνε Σούρερ-Στόλε, η οποία ήταν στενή φίλη της Λίνα Χάιντριχ, συζύγου του Ράινχαρντ Χάιντριχ.

Εισαγωγή

Όταν μετά τον Παγκόσμιο Πόλεμο και τις εμπειρίες του πολέμου ξεκίνησε η γερμανική αναγέννηση κάτω από τις σημαίες της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης και η αναδυόμενη γενιά πέρασε από τη σχολή των σκληρών χαρακτήρων του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, το γερμανικό στοιχείο στη Σουδητία βρισκόταν σε έναν δύσκολο αγώνα για την διατήρηση του λαού και του εδάφους του. Αποκομμένο από τη γερμανική πολιτιστική και πνευματική ζωή, η συνοριακή μοίρα καθόρισε τον μαχητικό του χαρακτήρα. Διαμόρφωσε τους ανθρώπους και τους χαρακτήρες τους και τους έκανε πιο σκληρούς. Έτσι, παράλληλα με τους δεσμούς αίματος, ήταν η εμπειρία του αγώνα σε άλλο μέτωπο της γερμανικής ζωής που έφερε τον ενιαίο βασικό προσανατολισμό του γερμανικού στοιχείου εκατέρωθεν των παλαιών συνόρων του Ράιχ.
Μετά την επιστροφή των Σουδητογερμανικών περιοχών στη Γερμανία του Αδόλφου Χίτλερ, ο στόχος ήταν μια κοσμοθεωρητική θεμελίωση και εδραίωση της διαμόρφωσης του γερμανικού τους χαρακτήρα που είχε αποδειχθεί στον αγώνα. Από αυτή την προσπάθεια προέκυψαν τα δοκίμια αυτού του μικρού βιβλίου, που εμφανίστηκαν ως άρθρα της Κυριακής στο Σουδητογερμανικό επαρχιακό όργανο «Ο Χρόνος» (Die Zeit). Για τους παλιούς μαχητές στην περιοχή της Βοημίας-Μοραβίας, έγιναν η ερμηνεία της θυσίας, του αγώνα και της νίκης τους και για τους εθνοσυντρόφους, που μέχρι τώρα απείχαν από την παν-γερμανική αφύπνιση, γίνονται μια εισαγωγή στον αιματογενή κόσμο των συναισθημάτων και των σκέψεών μας. Η συλλογή αυτών των δοκιμίων σε αυτόν τον τόμο τους σώζει από τη μοίρα του να γίνουν απλώς ένα άρθρο μιας εφημερίδας και να τους κάνει μια πολύτιμη συμβολή στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του γερμανικού λαού γενικότερα.

Ράιχενμπεργκ, περιοχή Σουδητίας, Χειμερινό ηλιοστάσιο 1939.

Δρ. Καρλ Φίρεμπλ,
Γενικός Διευθυντής του «Χρόνου»

Πίνακας περιεχομένων

Σχετικά με το Νόημα της Ζωής

Για χιλιάδες χρόνια σοβαροί άνθρωποι έχουν ερευνήσει και συλλογιστεί το νόημα αυτής της ζωής. Κάποιοι βρήκαν στόχο της ζωής τους να απολαμβάνουν όσο το δυνατόν περισσότερο τις απολαύσεις αυτής της ζωής. Έγιναν επιφανειακοί υλιστές. Άλλοι κατάλαβαν ότι αυτή η ζωή είναι μόνο μια σύντομη, αλλά δύσκολη, δοκιμασία, μια γέφυρα για μια καλύτερη μετά θάνατον ζωή ή αιώνια καταδίκη. Ο κόσμος διαχωρίστηκε στο παρόν και το μέλλον. Οι πιο διαφορετικές θρησκείες απεικόνισαν αυτή τη μετά θάνατον ζωή η καθεμία σύμφωνα με τη φυλετική φύση των ιδρυτών και των διαδοτών της. Οι διάφορες κάστες των ιερέων έκαναν λίγο-πολύ καλή δουλειά με αυτή τη μετά θάνατον ζωή. Ο καθένας διεκδίκησε τη μοναδική και απόλυτη γνώση για αυτή τη μετά θάνατον ζωή. Πουλούσαν, ακολουθώντας διάφορες λατρευτικές τελετές, σε ζωντανούς και νεκρούς τόπους, πλεονεκτήματα, τιμητικά αξιώματα και δώρα ελέους. Ήταν η πιο απλή και πρωτόγονη δουλειά, γιατί κανείς δεν γύριζε από τη μετά θάνατον ζωή και δεν ζητούσε ευθύνη από τον ιερέα. Ο μάγος των Νέγρων Βουσμάνων διέτρεχε τόσο μικρό κίνδυνο όσο ο ανατολίτης μάγος, αν πουλούσε τη μετά θάνατον ζωή στους πιστούς σαν επιχείρηση.

Σε όλες τις περιόδους υπήρξαν και άνθρωποι που αντιτάχθηκαν σε αυτόν τον μεταθανάτιο υλισμό. Μια μεσαιωνική ιστορία αφηγείται: κάποτε δύο μοναχοί στις συνομιλίες τους απεικόνιζαν ο ένας στον άλλο τη μετά θάνατον ζωή. Φανταζόντουσαν όλες τις επιμέρους χορωδίες και τμήματα αγγέλων και των αγίων ανθρώπων, τις διαφορές κατάταξης των επιμέρους ουράνιων τόπων, την απόκοσμη μουσική, τα ουράνια τραγούδια με τα αλληλούια, τον θρόνο του Θεού κ.λπ. Υποσχέθηκαν ο ένας στον άλλον ότι αυτός που θα πεθάνει πρώτος θα εμφανιστεί στον άλλον το πρώτο σε ένα όνειρο και θα του πει πώς είναι στη μετά θάνατον ζωή. Αν είναι όπως το φαντάζονταν, τότε απλά θα έλεγε «εντελώς». Αν είναι διαφορετικό, θα πει «διαφορετικό». Όταν ένας από τους μοναχούς πέθανε, στην πραγματικότητα εμφανίστηκε στον άλλο την πρώτη νύχτα. Αλλά δεν είπε «εντελώς» ή «διαφορετικό», αλλά «εντελώς διαφορετικό».

Η παλιά σοφία του σκανδιναβικού ανθρώπου είναι: Ο Παντοδύναμος έχει βάλει κουρτίνα μπροστά στη μετά θάνατον ζωή. Είναι ένα μυστικό για εμάς. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να προσποιείται ότι έχει ιδιαίτερες προνομιακές γνώσεις για αυτή τη μετά θάνατον ζωή. Και όμως η πίστη μας και η γνώση μας εκτείνονται πέρα από την επίγεια ζωή μας. Γνωρίζουμε ότι ο καθένας μας είναι ένας κρίκος σε μια ατελείωτη αλυσίδα που εκτείνεται από τους αρχαιότερους προγόνους μέχρι τους πιο μακρινούς απογόνους, ότι το ποτάμι του αίματος μας έρχεται από μακρινούς χρόνους και ρέει στην επίγεια ζωή μας στο μακρινό μέλλον. Και αυτή η γνώση διευρύνει την άποψή μας και τη

μεταφέρει σε εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Και αυτή η γνώση μας δίνει τη δύναμη χιλιετιών και μας αφήνει να υποθέσουμε την αιωνιότητα. Μας τοποθετεί στον ατελείωτο κύκλο της δημιουργίας.

Γνωρίζουμε ότι ακόμη και αυτοί που είναι ο τελευταίος κρίκος στην αλυσίδα του φύλου τους μπορούν να εξασφαλίσουν ένα αιώνιο μέλλον για τον εαυτό τους με τα έργα και τις πράξεις τους. Ο άγνωστος εργάτης που λάξεψε, διακόσμησε ή συνένωσε τα δομικά στοιχεία για το μεγάλο προστατευτικό τείχος του γερμανικού λαού ή για τα μεγαλοπρεπή κτίρια του Τρίτου Ράιχ, θα ζήσει σε αυτά τα έργα εξίσου με τους μεγάλους πνευματικούς δημιουργούς αυτών των έργων. Ο στρατιώτης και ο αστυνομικός που ήταν οι εγγυητές για την ασφαλή επιστροφή των χαμένων γερμανικών εδαφών στο Ράιχ, και οι σιωπηλοί μαχητές για την ελευθερία του γερμανικού λαού, θα ζήσουν για πάντα στο Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ όπως και οι μεγάλοι διαμορφωτές του.

Ο σεβασμός μας, όμως για τον Παντοδύναμο είναι τόσο μεγάλος, που αρνούμαστε να φανταστούμε ένα μέλλον με υλιστικό τρόπο. Ομολογούμε ανοιχτά εδώ: Για μια μεταθανάτια ζωή δεν γνωρίζουμε τίποτα και δεν θα μάθουμε ποτέ τίποτα.

Αυτή η ομολογία μας οδηγεί με διπλάσια ενέργεια σε αυτήν την πλευρά, στην επίγεια ζωή. Ο Δημιουργός μας έβαλε όλους κάπου και με κάποιο τρόπο σε αυτή τη ζωή. Καθήκον μας είναι να γεμίσουμε όσο το δυνατόν πληρέστερα τον χώρο που μας αναλογεί.

Ο Δημιουργός μας έχει τοποθετήσει στον κύκλο της ζωής του λαού μας. Το νόημα της ζωής μας είναι να εκπληρώσουμε το καθήκον που μας έχει ανατεθεί στον οργανισμό αυτού του λαού.

Εκπληρώνουμε αυτό το νόημα της ζωής μας, όταν κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν για να αναπτύξουμε και να διαμορφώσουμε, να εκπαιδεύσουμε και να τελειοποιήσουμε τις δυνάμεις και τις ικανότητες που μας έχει δώσει ο Κύριος ο Θεός. Βρισκόμαστε στη γη για να συνεχίσουμε το έργο της δημιουργίας του Θεού στο αίμα και στο σώμα μας, στο πνεύμα και στην ψυχή μας.

Σκανδιναβική πίστη στον Θεό

Ο σκανδιναβικός άνθρωπος στέκεται στη μέση της ζωής. Σχηματίζει την εικόνα του για τον κόσμο από τη ζωή. Οι νόμοι της ζωής που αποκαλύπτονται στο αίμα του, στη φύση και στην ιστορία, καθοδηγούν τις πράξεις του.

Στη ζωή, ο Θεός αποκαλύπτεται στον Σκανδιναβικό άνθρωπο σαν το Θείο, ο Παντοδύναμος, η Πρόνοια, ο Κύριος ή ο Δημιουργός· όλες αυτές οι λέξεις γι' αυτόν είναι μια έκφραση της μιας και της ίδιας θεϊκής δύναμης που εμφανίζεται στη ζωή και στη φύση, πάνω από τη ζωή και πάνω από τους κόσμους.

Όταν ο Σκανδιναβός κοιτάζει τη νύχτα τον έναστρο ουρανό, όταν στέκεται στην ακτή μιας βρυχώμενης θάλασσας, όταν κοιτάζει τη στεριά από μια κορυφή βουνού ή γίνεται μάρτυρας μιας ανατολής ή όταν ατενίζει σιωπηλός την ομορφιά ενός λουλουδιού, ενός ζωντανού πλάσματος ή ενός έργου τέχνης, βιώνει ότι υπάρχει μια θεϊκή δύναμη.

Όταν ο Σκανδιναβός ακούει τη φωνή του αίματός του και συνειδητοποιεί τις ηθικές υποχρεώσεις που του υπαγορεύουν οι νόμοι του αίματός του, τον άρρηκτο δεσμό με τον λαό του, την τιμή και την αλήθεια, την ακλόνητη πίστη και αφοσίωσή του, τότε νιώθει ότι αυτοί οι Νόμοι των πράξεών του αντιπροσωπεύουν τους υψηλότερους νόμους.

Και όταν σε κάποια στιγμή στοχάζεται και ανατρέχει στη ζωή του και στην ιστορία του λαού του, τότε ξέρει ότι ένα βαθύτερο νόημα και ένας υπέρτατος στόχος έχει βρει έκφραση πολλές φορές στη ζωή του και στη ζωή του λαού του.

Έτσι ο Σκανδιναβός θα είναι πάντα ιδεαλιστής, θα πιστεύει πάντα σε μια ανώτερη δύναμη και μια άβυσσος θα τον διαχωρίζει πάντα από οποιαδήποτε υλιστική στάση, από οποιαδήποτε έλλειψη σεβασμού ή έλλειψη πίστης.

Για τον Σκανδιναβό, επομένως, θα υπάρχει πάντα μια ενότητα μεταξύ της ζωής και της θρησκευτικής πίστης, γι' αυτόν η πίστη στον Θεό είναι και παραμένει απαραίτητο συστατικό της κοσμοθεωρίας του και της άποψής του για τη ζωή. Για αυτόν δεν μπορεί να υπάρχει χάσμα μεταξύ πίστης και γνώσης, καμία διαφωνία μεταξύ θρησκείας και ζωής.

Ο δρόμος των ανθρώπων και των λαών προς τον Θεό τους είναι διαφορετικός, ανάλογα με τα φυλετικά τους χαρακτηριστικά. Υπάρχουν πρωτόγονοι λαοί για τους οποίους ο θεός τους, το φετίχ τους, είναι απλώς ο βοηθός τους που τους φέρνει καλό καιρό ή βροχή, τους οποίους χτυπούν, όταν δεν τους υπακούουν, και τους οποίους βρίζουν, όταν δεν τους ευχαριστούν. Υπάρχουν λαοί για τους οποίους, λόγω των συναισθημάτων τους που καθορίζονται από το αίμα, ο θεός τους είναι ένας έμπορος που παζαρεύει με τον διάβολο για τις ψυχές των ανθρώπων, για τους οποίους ο θεός είναι σε μεγάλο βαθμό ένα

φτωχό, αξιολύπητο πλάσμα που υποφέρει απεριόριστα από την κακή θέληση των ανθρώπων. Υπάρχουν λαοί, που θέλουν να διώξουν τον θεό τους σε συγκεκριμένες τοποθεσίες, λαοί, που έχουν μια μικρή ή κατώτερη εικόνα του Θεού.

Για τον γερμανικό λαό, που ζει σε τόσο στενή σχέση με την πανίσχυρη φύση, που ζουν μέσα από τόσο βαθιές αξίες που είναι καθορισμένες από το αίμα και μια τόσο μεγάλη ιστορία, δεν μπορεί παρά να υπάρχει μια πολύ μεγάλη και πολύ ισχυρή έννοια του Παντοδύναμου. Ο Σκανδιναβός δεν βλέπει στον Θεό έναν πασά στον οποίο είναι αφοσιωμένος δουλοπρεπώς, μπροστά στον οποίο προσκυνά και συμπεριφέρεται σαν σκλάβος, αλλά ούτε βλέπει στον Θεό έναν κατώτερο υπηρέτη των επιθυμιών του. Ο Σκανδιναβός στέκεται μπροστά στο θείο με ευλάβεια και ταυτόχρονα αισθάνεται τον εαυτό του στενά συνδεδεμένο με αυτό, σαν φίλος. Ο Σκανδιναβός ξέρει ότι ο θεός του δεν περιορίζεται σε ορισμένα αγάλματα, ούτε σε κάποιες ιερές ουσίες ούτε στεγάζεται σε κάποια κτίρια, νιώθει παντού κοντά στον θεό του, στη φυλή του, στη μεγάλη εθνική κοινότητα, στα δάση και στα χωράφια στους ωραίους χώρους των φεστιβάλ και στις ήσυχες αίθουσες τελετών του λαού του ή στην εστία του σπιτιού.

Ο Σκανδιναβός ξέρει, ότι δεν χρειάζεται να πει στον Θεό του τι τον συγκινεί σε μακροσκελείς ομιλίες ή ωριαίες προσευχές, ή με ανατολίτικα άσματα προσευχής ή με εβραϊκά φυλαχτά.

Με μια σιωπηλή σκέψη ή με λίγα λόγια, σε στιγμές ανάγκης, σε ένα μεγάλο κίνδυνο, μετά από μια μεγάλη επιτυχία, όταν βιώνει μια μεγάλη χαρά που συνδέεται με τον Θεό του, αισθάνεται την εγγύτητα του θείου. Ο Σκανδιναβός ξέρει ότι ο Θεός δεν εργάζεται γι’ αυτόν, αλλά ότι η επιτυχία του δίνεται μόνο εάν ο ίδιος, έχοντας εμπιστοσύνη στην Πρόνοια, αφιερώσει όλη του τη δύναμή στο έργο του, ξέρει ότι ο Θεός είναι μαζί του μόνο όταν ο ίδιος παλεύει και αγωνίζεται γενναία, όταν ο ίδιος εργάζεται επίμονα και επιμελώς και δραστηριοποιείται στη δουλειά του.

Η επιβεβαίωση αυτής της σκανδιναβικής πίστης στο Θεό καλύφθηκε με ζιζάνια με την πάροδο των αιώνων από πολλούς ξένους κόσμους. Όλοι οι μεγάλοι Γερμανοί άνδρες, όμως, σε κάθε εποχή σε τελική ανάλυση ήταν εμποτισμένοι με αυτή τη σκανδιναβική πίστη στον Θεό. Αυτή η ύψιστη πίστη, αυτός ο μεγαλύτερος ιδεαλισμός, έχει δώσει στους μεγάλους Γερμανούς κάθε εποχής την ασφάλεια και την αφοβία τους στη ζωή, έχει καθοδηγήσει τα χέρια των καλλιτεχνών και τη δημιουργική τους ιδιοφυΐα σε όλους τους τομείς της τέχνης και της έρευνας. Ο γερμανικός λαός δεν θα επιτρέψει ποτέ σε κανέναν να του κλέψει αυτή την πίστη στο θείο. Αυτή η πίστη, όμως, σημαίνει ταυτόχρονα και την υψηλότερη ηθική ευθύνη και τη βαθύτερη υποχρέωση απέναντι σε αυτούς τους νόμους της ζωής, που είναι οι νόμοι του Θεού.

Κοινότητα

Ο Δημιουργός έχει ενώσει εμάς τους Γερμανούς σε έναν λαό. Οι δυνάμεις του αίματος, το ίδιο το έδαφος της πατρίδας και μια ιστορία χιλιετιών έχουν δημιουργήσει μια αδιαίρετη κοινότητα από αυτόν τον λαό. Δεν υπάρχει άλλη κοινότητα που να κατατάσσεται ψηλότερα για εμάς, που να μας υποχρεώνει περισσότερο, που να είναι πιο ιερή για εμάς, από το λαό μας. Αυτός είναι ο νόμος της τάξης της δημιουργίας, το θέλημα του Θεού.

Τα κύτταρα όμως αυτού του μεγάλου εθνικού σώματος είναι οι φυλές και οι οικογένειες. Για την αιωνιότητα οι φυλές θα παραμείνουν τα πιο πολύτιμα θεμέλια της εθνικής ζωής, η ευημερία των φυλών θα είναι η απαραίτητη προϋπόθεση της εθνικής ευημερίας.

Ανάμεσα σε αυτούς τους δύο ακρογωνιαίους λίθους της εθνικής ζωής της κοινότητας βρίσκονται σαν συνδετικές, φυσικές κοινότητες οι κοινότητες των επαγγελματιών, των εργατών, οι εταιρικές ή οι επαγγελματικές κοινότητες και οι ιδεολογικές ή οι αγωνιστικές κοινότητες. Οι πρώτες διαμορφώνουν τη ζωή των ανθρώπων που συνδέονται μεταξύ τους μέσω της ίδιας εργασίας, του ίδιου χώρου εργασίας, των ίδιων οικονομικών ή πολιτιστικών ή άλλων επαγγελματικών καθηκόντων. Οι τελευταίες φέρνουν κοντά ανθρώπους, που είναι άνευ όρων αφοσιωμένοι στους ίδιους ιδεολογικούς και πολιτικούς στόχους αγώνων. Το κόμμα, τα παραρτήματά του και οι συνδεδεμένοι σύλλογοί του είναι φορείς αυτών των κοινοτήτων.

Στην πορεία της ιστορίας πολλές τεχνητά κατασκευασμένες κοινότητες προσπάθησαν να απωθήσουν τις φυσικές κοινότητες ζωής. Καθώς οι φυσικές κοινότητες μεγαλώνουν, αυτές οι αφύσικες δομές εξαφανίζονται.

Η κοινότητα δίνει δύναμη. «Vae soli», αλίμονο σε όποιον μείνει μόνος, λέει μια παλιά ρωμαϊκή παροιμία. Κάθε άτομο και κάθε λαός μπορεί ξανά και ξανά να βιώσει πόσο αδύναμη είναι η απομόνωση και πόσο ισχυρή είναι η κοινότητα. Στην καθημερινή ζωή είναι στήριγμα, χαρίζει υποστηρικτική ενέργεια σε μεγάλα γεγονότα, στα δύσκολα διατηρεί δύναμη αντίστασης και πίστης. Όπου υπάρχει μια συμπαγής, φυσική κοινότητα, οι άνθρωποι είναι ανίκητοι.

Η κοινότητα φέρνει χαρά. Ο Δημιουργός έχει στερήσει αμέτρητες χαρές της ζωής, από το άτομο. Πολλά από αυτά που είναι όμορφα, ευγενή και σπουδαία μπορούν να βιωθούν σε όλη τους την πληρότητα μόνο στην κοινότητα. Όπου μια κοινότητα είναι ψυχρή και δεν μπορεί να προσφέρει χαρά, τότε είναι μόνο ένα επιφανειακό, εξωτερικό πλαίσιο χωρίς βαθύτερο πυρήνα. Από τη φύση της, η κοινότητα και η χαρά πάνε μαζί. Η ατελείωτη ευτυχία μπορεί να ρέει σε κάθε άτομο από έναν γνήσιο γάμο, μια εργασιακή κοινότητα, μια κοινότητα αγώνα

ή μια λαϊκή κοινότητα.

Η κοινότητα οδηγεί στην αιωνιότητα. Η κοινότητα της φυλής συνδέει τους ανθρώπους σε μια ατελείωτη αλυσίδα με τους πιο μακρινούς προγόνους και απογόνους. Σε όποιον όμως η Πρόνοια έχει αρνηθεί απογόνους, μπορεί μέσα από το έργο του να γίνει αθάνατος στην κοινότητα του αγώνα ή στη εθνική του κοινότητα. Η αιωνιότητα, όμως, συνδέεται με το Θείο. Με αυτόν τον τρόπο, η κοινότητα γίνεται δρόμος προς τον Θεό. Η υπηρεσία στην κοινότητα γίνεται θρησκευτική υπηρεσία. Οι αρετές στις οποίες αποδεικνύεται η κοινότητα είναι απλές και ξεκάθαρες.

Η εμπιστοσύνη ανήκει στην κοινότητα. Κάθε άτομο πρέπει να έχει άνευ όρων εμπιστοσύνη σε κάθε μέλος της κοινότητας. Πρέπει να στέκεται μπροστά του γεμάτος σεβασμό, ανεξάρτητα από το βαθμό που κατέχει. Αυτή η εμπιστοσύνη είναι η προϋπόθεση της κοινότητας και όχι το αποτέλεσμα χρόνιας αποδεδειγμένης απόδοσης. Όποιος κακομεταχειρίζεται τον σύντροφό του ή τον συνάδελφό του μέχρι να αποδείξει τον εαυτό του είναι εχθρός κάθε κοινότητας. Η θεμελιώδης δυσπιστία απέναντι σε κάθε άτομο είναι έγκλημα κατά της κοινότητας. Η εμπιστοσύνη πρέπει να απαιτείται, ακόμη και αν κάποιος έχει παραστρατήσει και έχει κάνει λάθος. Κάποιος μπορεί να βιώσει πολλές απογοητεύσεις στη διαδικασία. Αμέτρητοι άνθρωποι, όμως, κρατιούνται, σώζονται ή αποκαθίστανται πνευματικά μέσω της εμπιστοσύνης. Βασικά πρέπει να βλέπει κανείς πάντα τον καλό πυρήνα μέσα στον συνάνθρωπο, ακόμα κι αν μερικές φορές έχουν έρθει στο προσκήνιο οι κακές πλευρές. Η άπειρη εμπιστοσύνη είναι η μεγαλύτερη πηγή δύναμης σε κάθε κοινότητα. Το να δείχνουμε αυτή την εμπιστοσύνη μέρα με τη μέρα, το να ζούμε πάντα έχοντας μέσα μας την στάση της πλήρους και απεριόριστης εμπιστοσύνης, είναι η πιο ιερή υποχρέωση.

Η προθυμία για βοήθεια είναι αυτονόητη σε κάθε κοινότητα. Δεν είναι ντροπή και ούτε πάντα κακοτυχία, αν ένα άτομο βρίσκεται σε ψυχολογική ή σωματική δυσφορία. Ένας κόσμος που είναι ξένος σε εμάς έχει εκμεταλλευτεί την ανάγκη κάθε είδους για να ανταποκριθεί, από πάνω προς τα κάτω, σε όσους χρειάζονται βοήθεια με μια ενάρετη χειρονομία και να τους δώσει ευγενικά βοήθεια με τη μορφή σωματικής ή ψυχικής φιλανθρωπίας. Αυτή η μορφή βοήθειας περισσότερο πληγώνει παρά γιατρεύει, περισσότερο καταστρέφει παρά βοηθά, προάγει όχι την κοινότητα, αλλά το ταξικό μίσος. Για έναν Γερμανό, είναι το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο να δίνει ειλικρινείς καλές συμβουλές στους συνανθρώπους του, όπου τις χρειάζονται, να βοηθάει ανιδιοτελώς όπου υπάρχει ανάγκη, να στέκεται δίπλα με κατανόηση όταν κάποιος έχει χάσει το δρόμο του. Η προθυμία για βοήθεια πρέπει να είναι αυτονόητο συστατικό κάθε συντροφικότητας. Η βοήθεια για το άτομο είναι πάντα αυτοβοήθεια για την κοινότητα.

Η ειλικρίνεια είναι αυτονόητη για έναν Γερμανό. Χωρίς ειλικρίνεια, οποιαδήποτε κοινότητα είναι αδιανόητη. Η ειλικρίνεια στα λόγια και στις ιδέες, η ειλικρίνεια προς κάθε ξένη πνευματική ιδιοκτησία και η

ειλικρίνεια σε όλα τα υλικά πράγματα είναι εξίσου σημαντικές. Ειλικρίνεια είναι το να μπορείς να κοιτάς τους ανωτέρους και τους υφισταμένους στα μάτια, να μην χρειάζεται να αποφεύγεις τον έναν ή τον άλλον από την πίσω πόρτα και να μην χρειάζεται να είσαι δειλός.
Η πίστη προς την κοινότητα θα συνοδεύεται πάντα από μια ακλόνητη πίστη σε αυτήν. Αυτή η πίστη, ωστόσο, αναπτύσσεται από τη συνείδηση ότι όλες οι φυσικές κοινότητες ανταποκρίνονται στους νόμους της ζωής και είναι ζωτικής σημασίας. Η πίστη προς την κοινότητα είναι επομένως απεριόριστη. Συνεχίζει να υπάρχει ακόμα κι αν το εξωτερικό πλαίσιο αυτής της κοινότητας έχει καταστραφεί ή και σπάσει. Μάλιστα, ακριβώς τότε, η πίστη πρέπει να διατηρηθεί ιδιαίτερα.
Ο εγωισμός, η δυσπιστία, η ανεντιμότητα, η διχόνοια, το προσωπικό συμφέρον, η καχυποψία είναι εγκλήματα κατά της κοινότητας και πρέπει να εξαλειφθούν.
Δεν χρειάζονται περίπλοκα ηθικά δόγματα για να μπορέσουμε να διακρίνουμε τι ωφελεί την κοινότητα και τι την ενοχλεί.
Η κοινότητα είναι κάτι τόσο σπουδαίο και ισχυρό που κάθε άτομο με φυσική αίσθηση μπορεί να αναγνωρίσει ξεκάθαρα τις βασικές γραμμές της και να κατανοήσει ξεκάθαρα τους νόμους της. Η κοινότητα είναι κάτι που ανήκει ιδιαίτερα στη βαθύτερη φύση του γερμανικού λαού.

Νόμος και Υπακοή

Όπου οι άνθρωποι ζουν σε μια κοινότητα, η φυσική τάξη της ζωής απαιτεί να υπάρχει μια ηγεσία και ακόλουθοι.
Το καθήκον της ηγεσίας είναι να δημιουργεί κανονισμούς, μέτρα και νόμους που εξυπηρετούν την ευημερία και τα συμφέροντα της ζωής όλων των επόμενων.
Εναπόκειται στους ακόλουθους να υποταχθούν σε αυτούς τους κανονισμούς και να υπακούουν σε αυτούς τους νόμους έχοντας εμπιστοσύνη στην καλή θέληση και τη σωστή διορατικότητα της ηγεσίας.
Αυτό ισχύει για την επιχείρηση, την κοινότητα, το κράτος. Στην πορεία, είναι αυτονόητο προαπαιτούμενο η ηγεσία να ανταποκρίνεται στους φυσικούς νόμους της ζωής. Η κοινότητα, που έρχεται πρώτη στην ανθρώπινη ζωή, σύμφωνα με τη σειρά δημιουργίας που θέλει ο Θεός είναι η εθνική κοινότητα.
Οι νόμοι της σωστής εθνικής ηγεσίας είναι επομένως και οι πιο ιεροί νόμοι. Υποχρεώνουν σε μια άνευ όρων, απόλυτη υπακοή. Εκεί όπου η ευημερία της εθνικής κοινότητας απαιτεί υπακοή, όπου οι ζωτικές ανάγκες όλου του λαού απαιτούν θυσίες και υποταγή μέσω της φωνής της εθνικής ηγεσίας ή της έκκλησης για αγώνα και εργασία, δεν υπάρχει πλέον κανένας σεβασμός για το άτομο, τα υπάρχοντά του και τη ζωή του, και ακόμα και η οικογένεια πρέπει να πάρει τη δεύτερη θέση πίσω από τη μεγάλη εθνική κοινότητα.
Ξένες, υπερκρατικές δυνάμεις προσπάθησαν να καταστρέψουν, να κάμψουν ή να αποδυναμώσουν αυτόν τον φυσικό νόμο της ζωής. Ο διεθνής μασονισμός, ο διεθνής μαρξισμός και ο διεθνής (θρησκευτικός) ομολογητισμός, βάζουν τις υπερκρατικές κοινότητές τους πάνω από τη φυσική εθνική κοινότητα. Όποιος είναι μέλος της στοάς, του συνδικάτου, της αίρεσης ή του δόγματός τους θεωρείται αρχικά αδερφός και, ακόμα κι αν είναι διαφορετικής φυλής, είναι πάνω από κάθε εθνοσύντροφο που δεν ανήκει σε αυτήν την κατασκευασμένη κοινότητα.
Οι νόμοι αυτών των υπερκρατικών δυνάμεων για τους οπαδούς αυτών των κοσμοθεωριών βρίσκονται επομένως πάνω από τους νόμους της της εθνικής κοινότητας και της εθνικής ηγεσίας. Οποιοσδήποτε κρατικός νόμος, οποιοσδήποτε κανονισμός και μέτρο διαχείρισης εργοστασίου, γραφείου των δήμων ή του κράτους, είναι υποχρεωτικός μόνο εφόσον αυτό είναι συμβατό με τους νόμους της στοάς, της αίρεσης κ.λπ. Κάθε όρκος έχει ισχύ γι’ αυτούς μόνο στο βαθμό που δεν έρχεται σε αντίθεση με τις διεθνείς υποχρεώσεις τους. Όποιος αυτοπροσδιορίζεται επισήμως σαν οπαδός μιας υπερκρατικής δύναμης ή μέσα του αισθάνεται δεσμευμένος σε μια τέτοια δύναμη, πρέπει να γνωρίζει ότι μέρα με τη μέρα μπορεί να βρεθεί αντιμέτωπος με αποφάσεις που θα τον αναγκάσουν να διαλέξει αν θα πάρει στα σοβα-

ρά τις υποχρεώσεις του απέναντι στον λαό του ή έναντι οποιασδήποτε διεθνούς. Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις στη ζωή όπου η υπακοή στους νόμους της εθνικής ηγεσίας είναι ασυμβίβαστη με την υπακοή σε υπερκρατικές δυνάμεις.

Μια μεταφορά συναλλάγματος μπορεί να είναι υπηρεσία σε μια υπερκρατική δύναμη και ταυτόχρονα έγκλημα κατά του εθνικού πλούτου.

Η υποβολή καταγγελίας κατά ενός προδότη μπορεί να είναι μια ιερή υποχρέωση προς την κοινότητα και ταυτόχρονα μια προδοσία της υπερκρατικής δύναμης στην οποία ανήκει.

Ένας γάμος μπορεί, σύμφωνα με τους νόμους της ευημερίας του λαού, να είναι έγκλημα και ταυτόχρονα, σύμφωνα με τους νόμους μιας υπερκρατικής δύναμης, να επιτρέπεται.

Τα περιεχόμενα ενός βιβλίου μπορεί να είναι επιθυμητά από εθνική άποψη, αλλά να απαγορεύονται από τη σκοπιά κάποιας διεθνούς οντότητας.

Ένας δάσκαλος μπορεί, με βάση τις εσωτερικές, υπερκρατικές δεσμεύσεις του να αισθάνεται υποχρεωμένος να παρεμποδίσει, να ενοχλήσει, να σαμποτάρει το έργο της Νεολαίας του Χίτλερ, το οποίο θα έπρεπε να προωθήσει με κάθε μέσο σύμφωνα με τους νόμους της εθνικής ηγεσίας.

Ένας αστυνομικός ή ένας δικαστής μπορεί να αισθάνεται συνειδητά δεσμευμένος με μια υπερεθνική δύναμη, να αντιμετωπίζει με επιείκεια τα ήσσονος σημασίας αδικήματα, κατά των οποίων θα πρέπει να λάβει πιο αυστηρά μέτρα, σύμφωνα με τους φυσικούς εθνικούς νόμους.

Όσο πολύπτυχες κι αν είναι οι συγκρούσεις οι οποίες μπορεί να προκύψουν από την υπακοή στους νόμους της εθνικής ηγεσίας ή από την υπακοή στους νόμους των υπερκρατικών δυνάμεων, τόσο ξεκάθαρο πρέπει να είναι ένα πράγμα για κάθε Γερμανό: Οι φυσικοί νόμοι της εθνικής ηγεσίας, οι νόμοι των φυσικών κοινοτήτων μας είναι για εμάς οι νόμοι της τάξης της δημιουργίας, είναι νόμοι του Θεού. Μπροστά σε αυτούς τους νόμους, όλες οι άλλες δεσμεύσεις χάνουν τη δύναμή τους. Η υπακοή σε αυτούς τους νόμους υπερισχύει κάθε άλλης υπακοής.

Ευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος για τον οποίο η ευημερία του λαού του είναι η μόνη δεσμευτική φωνή του Θεού. Για εκείνον δεν μπορούν πλέον να υπάρχουν αμφιβολίες και συγκρούσεις. Για αυτόν, ο νόμος και η υπακοή καθορίζονται ξεκάθαρα και ευδιάκριτα.

Υπευθυνότητα

Ένα βασικό ερώτημα για την ηθική συμπεριφορά ενός ανθρώπου στην ιδιωτική και δημόσια ζωή του είναι το ζήτημα της ευθύνης.
Λόγω της φυλετικής τους σύνθεσης, μεμονωμένοι λαοί και πολυάριθμες κοσμοθεωρίες έχουν υιοθετήσει πολύ διαφορετικές θέσεις απέναντι σε αυτό το ζήτημα. Υπάρχουν φυσικοί, πρωτόγονοι λαοί που ζουν με κάποια αμέλεια, των οποίων οι πράξεις εξακολουθούν να επηρεάζονται σε μεγάλο βαθμό από το ένστικτο και για τους οποίους δεν υπάρχουν μεγάλες συγκρούσεις σχετικά με την ευθύνη και το καθήκον.
Υπάρχει ένας μαρξιστικός κόσμος που έχει καταλάβει πώς να αφαιρέσει την ευθύνη από το μεμονωμένο άτομο. Ο κυρίαρχος παράγοντας στη ζωή για αυτούς τους μαρξιστικούς κύκλους είναι το περιβάλλον. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες μεγαλώνει ένας άνθρωπος, οι άνθρωποι με τους οποίους ζει, το δεδομένο περιβάλλον στο οποίο τον έχει βάλει η μοίρα, εν ολίγοις, όλο το περιβάλλον στο οποίο βρίσκεται, διαμορφώνουν την ανάπτυξή του. Ως εκ τούτου, ο εγκληματίας ουσιαστικά δεν αξίζει καμία τιμωρία, αξίζει μόνο τον οίκτο σαν θύμα του περιβάλλοντός του. Οι φυλακές και τα μπουντρούμια πρέπει συνεπώς να μετατραπούν πρακτικά σε άσυλα και σανατόρια για αυτούς τους δύστυχους ανθρώπους, στους οποίους στρέφεται όλος ο θολός συναισθηματισμός των μαρξιστών και φιλάνθρωπων ανθρωπιστών.
Σύμφωνα με μια άλλη άποψη, που προέρχεται από τον ανατολίτικο κόσμο, ο άνθρωπος συγκρατείται και είναι αλυσοδεμένος από το προπατορικό αμάρτημα που τον βαραίνει. Όλοι οι λαοί όλων των εποχών επηρεάζονται από το προπατορικό αμάρτημα με τον ίδιο τρόπο. Η ανθρώπινη λογική, σύμφωνα με αυτή την άποψη, είναι θολωμένη, το ανθρώπινο σώμα είναι ντροπιασμένο, η ανθρώπινη βούληση είναι αδύναμη. Πρακτικά ο άνθρωπος είναι ικανός να μορφωθεί μόνο σε περιορισμένο βαθμό. Στο βαθμό που ο άνθρωπος μπορεί να οδηγηθεί σε θετική δράση, τα λεγόμενα υπερφυσικά και λατρευτικά μέσα είναι πολύ πιο σημαντικά για να τον επηρεάσουν από όλες τις φυσικές δυνάμεις.
Ο υγιής Γερμανός δεν αφήνει τις πράξεις του ή ολόκληρο τον εσωτερικό του προσανατολισμό να καταπιεστεί από το περιβάλλον ή το προπατορικό αμάρτημα. Αντίθετα, βαδίζει όρθιος προς το μέλλον. Νιώθει ότι ο Δημιουργός δεν τον έχει κάνει μικρό – κυρίως με ένα αναπόδραστο προπατορικό αμάρτημα –, αλλά είναι γεμάτος βαθιά μέσα του με την πίστη στην κληρονομική αρχοντιά του αίματός του. Ευγνώμων και περήφανος, ο Γερμανός κουβαλά μέσα του τη συνείδηση ότι ο Δημιουργός του έχει χαρίσει τις πιο πολύτιμες δυνάμεις, που του δίνουν τη δυνατότητα να σταθεί στη ζωή του.
Ο Σκανδιναβός είναι βασικά πάντα ιδεαλιστής και αισιόδοξος. Βλέπει

τα εμπόδια, τα αρνητικά και τα άσχημα πράγματα στη ζωή, αλλά δεν το αφήνει τον εαυτό του να παρασυρθεί από αυτά. Το μάτι του είναι πάντα στραμμένο στο καλό, στο όμορφο και στο ευγενικό που του χάρισε η δημιουργία. Ο ιδεαλισμός του δεν είναι ποτέ εξωπραγματικός. Με την ηρωική του συμπεριφορά λοιπόν, ξεπερνά κάθε τραγωδία της ζωής.

Το σύμβολο του Σκανδιναβού είναι ο ήλιος, ο οποίος ξανά και ξανά λάμπει, θερμαίνει και ακτινοβολεί ακόμη και κάθε νύχτα και κάθε σύννεφο.

Έτσι ο Γερμανός βαδίζει το δρόμο του στο μέλλον περήφανος και χαρούμενος, γεμάτος εμπιστοσύνη στις δυνάμεις που του έδωσε ο Δημιουργός.

Ένας κόσμος του παρελθόντος αναζήτησε πολλαπλές ελαφρυντικές καταστάσεις για τα λάθη του. Για παράδειγμα, το αλκοόλ είναι ελαφρυντικό για τη νομοθεσία και την ηθική άποψη του παρελθόντος μαρξιστικού και ανατολίτικου κόσμου. Σε ορισμένες περιοχές, είχε γίνει παροιμιώδες ότι πριν διαπράξει κανείς κάποιες πράξεις μπορούσε να πιεί για να επιτύχει τις λεγόμενες ελαφρυντικές περιστάσεις.

Η νέα γερμανική νομική άποψη ξεκαθαρίσει πλήρως αυτές τις ελαφρυντικές περιστάσεις. Ο Γερμανός θεωρεί τον εαυτό του υπεύθυνο για τις πράξεις του, αναλαμβάνει την ευθύνη για ό,τι έχει κάνει. Δεν είναι στη φύση του να αποφύγει την ενοχή, να ρίξει την ευθύνη σε άλλους ανθρώπους ή να αναζητήσει άλλες ελαφρυντικές περιστάσεις. Οδηγός για κάθε ηθική δράση είναι η αντίληψή του για την τιμή. Η τιμή και η ευθύνη μαζί ακούγονται για αυτόν σε μια μεγάλη ενότητα, που τον αφήνει να προσεγγίσει τη δουλειά του σκληρά και σοβαρά, αλλά ταυτόχρονα γεμάτος αυτοπεποίθηση και γεμάτος θάρρος, και τον κρατά μακριά από κάθε μορφή ασέβειας και επιπολαιότητας.

Με αυτή τη συνείδηση του αποφασιστικά ηθικού υπεύθυνου, ο Γερμανός κατευθύνει την προσωπική, την ιδιωτική του ζωή και τη δημόσια συμπεριφορά του σύμφωνα με τους νόμους που του υπαγορεύει το αίμα του, σύμφωνα με όσα εξυπηρετούν την ευημερία του λαού του, της οικογένειάς του και της πατρίδας του. Δεν έχει κανέναν υπερκρατικό δεσμό σαν κατευθυντήρια γραμμή για την ηθική του συμπεριφορά, η ευθύνη του βασίζεται στους φυσικούς νόμους της ζωής, στους νόμους της τάξης της δημιουργίας, που είναι νόμοι του Θεού.

Από αυτή τη συνειδητοποίηση ότι η ευθύνη του βασίζεται στους πιο φυσικούς και θεμελιώδεις κανόνες που μπορούν να υπάρχουν στον κόσμο, μπορεί με τη συμπεριφορά του να πάρει ξεκάθαρες, ήρεμες αποφάσεις και δεν βρίσκεται στο έλεος των ηθικών αμφιβολιών και των επιφυλάξεων της συνείδησης στις οποίες συχνά υπόκεινται άνθρωποι με τεχνητά αφύσικα δόγματα. Ευθύς σαν τα μεγάλα κτίρια της σύγχρονης Γερμανίας, καθαρά και φωτεινά και γεμάτα μεγαλείο είναι και η εσωτερική στάση του Γερμανού, που αντιμετωπίζει τη ζωή γεμάτος με ηθική ευθύνη. Η ηθική του ευθύνη δεν τον βαραίνει, αλλά μάλλον τον ανεβάζει και τον κάνει χαρούμενο, ελεύθερο και σπουδαίο.

Τιμή

Για πολλούς ανθρώπους, λαούς και κοσμοθεωρίες, η τιμή είναι κάτι εξωτερικό, κάτι που οφείλεται στο εξωτερικό κύρος, την καλή φήμη και τη γενική κοινωνική εκτίμηση. Όποιος συμπεριφέρεται σωστά στη δημόσια και ιδιωτική ζωή, που τηρεί τους εθιμικούς κανόνες της αστικής ευπρέπειας, που πάνω απ' όλα ξέρει να θέτει ένα εξωτερικό πλαίσιο για την εσωτερική του στάση, θεωρείται άνθρωπος με τιμή σε αυτόν τον επιφανειακό, φιλελευθεριστικό κόσμο. Οι άνθρωποι και οι λαοί παρακολουθούν προσεκτικά αυτή τη λεγόμενη τιμή και έτσι προσπαθούν να καλύψουν με αυτήν τον εσωτερικό εκφυλισμό και την κενότητα τους. Η έκκληση σε αυτή την αξιοπρέπεια δεν είναι γι' αυτούς τίποτε άλλο παρά μια έκφραση του βασικού τους δόλου.

Για τον Γερμανό, η τιμή φτάνει μέχρι τα τελευταία βάθη της φύσης του. Είναι η βασική αξία του χαρακτήρα του. Αναπτύσσεται από τα βαθύτερα θεμέλια της φυλετικής του κοσμοθεωρίας.

Τιμή σημαίνει πίστη προς την τάξη της δημιουργίας του Θεού, προς τους νόμους της ζωής, προς τη φωνή του αίματος, προς τον ίδιο του τον εαυτό. Ο Παντοδύναμος έχει βάλει για τους ανθρώπους και τους λαούς τους νόμους της δράσης στο αίμα τους μέσα τους, στη συνείδησή τους. Το να είσαι πιστός σε αυτούς τους θείους νόμους και ως εκ τούτου να είσαι εκτελεστής και ολοκληρωτής του θείου έργου της δημιουργίας και του θελήματος της δημιουργίας, αυτό είναι το μεγαλύτερο και ύψιστο πράγμα για τους ανθρώπους, αυτό είναι η τιμή τους.

Αυτή η τιμή πρέπει να αποδειχθεί στα χιλιάδες μεγάλα και μικρά πράγματα της ζωής. Όποιος υπηρετεί τον λαό του στις μεγάλες στιγμές και στην καθημερινότητα γεμάτος αφοσίωση, χαρά και πίστη, έχει επίγνωση της τιμής του.

Όποιος διατηρεί καθαρό το αίμα και την ψυχή του, όποιος διατηρεί την τιμή της γυναίκας και την οικογενειακή ευτυχία στην καρδιά του, όποιος εκπληρώνει τα ιερά του καθήκοντα απέναντι στους προγόνους και τους απογόνους του, ξέρει τι είναι η γερμανική τιμή.

Όποιος θυμάται πάντα ότι τα χρήματα και τα αγαθά προορίστηκαν από τον Δημιουργό για όλη την εθνική κοινότητα, όποιος δίνει από την αφθονία του στους απόρους σαν αυτονόητο, όποιος θεωρεί την περιουσία των άλλων σαν απαραβίαστη, όποιος φυλάει τη εθνική περιουσία όπως την προσωπική του περιουσία, εκείνος κρατά αγνή την τιμή του.

Όποιος σέβεται και αντιμετωπίζει τον κάθε εθνοσύντροφο σαν αδερφό του, όποιος δεν υψώνεται αλαζονικά ή αυταρχικά πάνω από τους άλλους εθνοσυντρόφους, όποιος δεν ταπεινώνει τον εαυτό του σαν σκυλί και δεν σέρνεται μπροστά σε ισχυρότερους ανθρώπους, είναι άνθρωπος τιμής.

Τιμή σημαίνει πίστη στη φυσικότητα, σημαίνει πίστη στον εαυτό του και στο λαό του. Ο Γερμανός, επομένως, δεν χρειάζεται χιλιάδες ατομικούς ηθικούς κανόνες, δεν χρειάζεται καμία ταλμουδική ηθική σοφιστεία, που του ορίζει ακριβείς κανόνες συμπεριφοράς για δεκάδες χιλιάδες προσωπικές καταστάσεις στη ζωή. Η τιμή του είναι γι' αυτόν η πιο ξεκάθαρη κατευθυντήρια γραμμή για τη ζωή και τις πράξεις του.

Τιμή σημαίνει εσωτερική ειλικρίνεια, αυθεντικότητα και σαφήνεια. Για τον Γερμανό δεν υπάρχουν δύο μέτρα και σταθμά για τη δημόσια ζωή και τον ιδιωτικό χώρο, για τη στολή και την πολιτική ενδυμασία. Η πιο κρυφή του σκέψη, η πιο κρυφή του πράξη και η πιο κρυφή του λέξη πρέπει να αντιμετωπίσουν το προσωπικό δικαστήριο της τιμής του Γερμανού, όπως ακριβώς και τα μεγάλα δημόσια έργα του. Γνωρίζει ότι ακόμη και τα πιο κρυφά του συναισθήματα, οι παρορμήσεις, οι σκέψεις και οι πράξεις του είναι κατά κάποιο τρόπο δομικά στοιχεία για τη διαμόρφωση του χαρακτήρα του, κατά κάποιο τρόπο αλλάζουν και διαμορφώνουν με λεπτές σμίλες την εικόνα της εσωτερικής του φύσης και ως εκ τούτου επηρεάζουν τη φυσική αντανάκλαση του χαρακτήρα του. Παρά αυτή την εσωτερική ειλικρίνεια και ευσυνειδησία, τιμή δεν σημαίνει μικροπρέπεια, ούτε επιφυλακτικότητα ούτε υποκριτική ηθική. Σε μεγάλες γραμμές και καθαρές, ευαίσθητες και λεπτές ταυτόχρονα, όπως και ολόκληρη η δημιουργία του Θεού, καθορίζονται οι νόμοι της ζωής και επομένως και η τιμή του Γερμανού.

Η επίγνωση ότι η ζωή του είναι ενσωματωμένη στις μεγάλες συνδέσεις του σύμπαντος, ότι το θείο είναι ενεργό στις πηγές της ζωής του, ότι ο Κύριος ο Θεός έχει δώσει ιερές δυνάμεις στο αίμα, στην ψυχή και στο πνεύμα του, η βεβαιότητα ότι η ζωή του είναι μεγάλη και έχει νόημα στην αρμονία των καιρών και των γενεών, η εμπιστοσύνη στις δυνάμεις που του χάρισε ο Δημιουργός, όλα αυτά δίνουν στο Γερμανό μια δικαιολογημένη υπερηφάνεια. Και αυτή η περηφάνια αντανακλάται στην αίσθηση της τιμής του.

Με αυτή την περήφανη αίσθηση της τιμής, ο Γερμανός γνωρίζει ότι ο ίδιος πρέπει να διατηρήσει την τιμή του αγνή, αλλά και ότι δεν πρέπει να επιτρέψει να λερωθεί ή να δεχθεί επίθεση από κανέναν άλλο. Η παραβίαση της τιμής του είναι παραβίαση των θεϊκών δικαιωμάτων. Έχει λοιπόν την ιερή υποχρέωση να υπερασπιστεί την τιμή του και να την υπερασπιστεί ενάντια σε κακόβουλους ανθρώπους και λαούς. Κι σ' αυτό το σημείο δεν θα είναι μικροπρεπής και ευαίσθητος. Αλλά και εδώ θα ενεργήσει ξεκάθαρα, ακατάπαυστα και ασυμβίβαστα, εκεί που πραγματικά διακυβεύονται τα πιο βαθιά και ιερά πράγματα. Πάνω απ' όλα, θα έχει πάντα επίγνωση ότι μπορεί να περιμένει σεβασμό για την τιμή του από τους άλλους, μόνο αν ο ίδιος κρατήσει ψηλά την ασπίδα της τιμής του.

Σε όλες τις εποχές στη Γερμανία, η απώλεια της τιμής θεωρούνταν πάντα η μεγαλύτερη ντροπή και ταπείνωση και η χειρότερη προδοσία. Γιατί η απώλεια της τιμής είναι η απώλεια της δικής του βαθύτερης ύπαρξής του.

Υπήρξαν εποχές και λαοί που δεν είχαν κατανόηση για την έννοια της τιμής, που ήξεραν μόνο την ηθική δράση κάτω από το μαστίγιο ή μια ενέργεια από καθαρό εγωισμό.

Εμείς οι Γερμανοί είμαστε χαρούμενοι και περήφανοι που ο Δημιουργός μας απένειμε αυτή την τιμή σαν την κατευθυντήρια αρχή της ζωής μας και ταυτόχρονα σαν το ύψιστο ηθικό αγαθό. Είμαστε χαρούμενοι που ο εθνικοσοσιαλισμός μας επανέφερε σε αυτή τη βασική ηθική αξία.

Ενοχή και εξιλέωση

Το ότι πάντα συνεχίζουμε να κάνουμε μικρά λάθη και παραβάσεις είναι μέρος της ανθρώπινης ύπαρξης. Μαθαίνουμε από αυτά τα λάθη, προσπαθούμε να τα αποφύγουμε στο μέλλον, αλλά δεν χρειάζεται να τα παίρνουμε πολύ στα σοβαρά και να φορτώνουμε τους εαυτούς μας με παράλογες ενοχές για λογαριασμό τους.

Αλλά κάθε άνθρωπος μπορεί κάποια μέρα να γίνει αδύναμος σε ένα σημαντικό ζήτημα, σε ένα βασικό θέμα και να αναλάβει μεγάλες ενοχές. Τότε δεν είναι πια εύκολο να ξεπεράσεις αυτή την ενοχή. Θα ήταν επιπόλαιο, ανόητο και ανήθικο, αν κάποιος προσπαθούσε να κρύψει την ενοχή του από τον εαυτό του.

Οι πιο ποικιλόμορφες θρησκευτικές κοινότητες ειδικά εκείνες που προέρχονται από τον ασιατικό-αφρικανικό κόσμο, έχουν βρει έναν πολύ μηχανικό τρόπο για να απελευθερώσουν τους ανθρώπους από τις μεγάλες ενοχές. Σε συχνά πολύ περίεργες τελετές εξιλέωσης, που μερικές φορές συνδέονται με μια κοινή ή μια εξειδικευμένη ομολογία των αμαρτιών μπροστά σε έναν ιερέα ή στην κοινότητα, η ηθική ενοχή των πιστών απλώς απαλείφεται, διαγράφεται και εξαλείφεται.

Το άτομο με συνείδηση της ευθύνης γνωρίζει ότι μια μεγάλη ενοχή απαιτεί και μια κατάλληλη εξιλέωση, την οποία δεν μπορεί να αποφύγει μέσω μιας απλής τελετουργίας και ότι κάποιες ενοχές μπορούν να εξιλεωθούν μόνο με το θάνατο. Πολύ συχνά, η εξιλέωση θα καθοριστεί από τη νομολογία των φυσικών κοινοτήτων. Συχνά ο ένοχος θα πρέπει να αποφασίσει πολύ προσωπικά την εξιλέωση για τον εαυτό του και να την εκτελέσει. Με μεγάλη ηθική σοβαρότητα, κάθε εκ φύσεως αξιοπρεπές άτομο, σε περίπτωση σοβαρής ενοχής, θα υποχρεωθεί σε μια κατάλληλη εξιλέωση.

Η κορωνίδα κάθε εξιλέωσης είναι η προθυμία να εξισορροπηθεί η ενοχή με ένα θετικό επίτευγμα και να αντικατασταθεί το παράπτωμα με ένα πολύτιμο έργο. Μόνο όπου αυτή η άνευ όρων θέληση για καλύτερες πράξεις γίνεται και πραγματικότητα στη ζωή, μια ενοχή μπορεί να θεωρηθεί ως πλήρως εξιλεωμένη.

Υπάρχουν άνθρωποι που βασανίζονται για κάποιες ενοχές. Συλλογίζονται και θρηνούν, υπολογίζουν και ζυγίζουν όσα δεν μπορούν πια να αναιρέσουν. Σπαταλούν την ενέργειά τους σε παράλογες αυτοκατηγορίες, τύψεις συνείδησης και άγονους τεχνητούς πόνους μετάνοιας. Τότε συνήθως δεν τους μένει ούτε χρόνος ούτε ενέργεια για να κάνουν θετικές επανορθώσεις για την αδικία που έχουν διαπράξει.

Ένας παλαιός αστικός κόσμος συχνά δεν έδινε πλέον την ευκαιρία για εξιλέωση και αποκατάσταση σε ανθρώπους των οποίων το παράπτωμα γινόταν δημοσίως γνωστό. Όποιος καταδικαζόταν από την κρατική νομοθεσία για οποιοδήποτε αδίκημα, ή που ήταν ένοχος για ορισμένα λάθη, αποβάλλονταν από τη λεγόμενη καλύτερη κοινωνία,

περιφρονούνταν και εξοστρακιζόταν. Γεμάτοι αυταρχική αλαζονεία, έκριναν όλους τους ανθρώπους απορριπτικά, εκείνοι που πολλές φορές είχαν εξιλεωθεί πικρά για κάποιο έγκλημα. Κατά κανόνα, κάθε δρόμο επιστροφής στη ζωή τους, τους τον απαγόρευαν άνθρωποι που μέσα τους ήταν πολύ χειρότεροι, αμφιβόλου ηθικής και λιγότερο άξιοι.

Ο φυσικά ευαίσθητος Γερμανός δεν το θεωρεί απλώς αναίδεια, αλλά κακία, αν συνεχίζει κάποιος να επισημαίνει λάθη που έχουν εξιλεωθεί εδώ και καιρό, όταν κάποιος ξανασκέφτεται με αδίστακτο και σκληρό τρόπο πράγματα για τα οποία κάποιος έχει εξιλεωθεί σοβαρά και σκληρά για χρόνια.

Για τον Γερμανό, ένας εθνοσύντροφος που έχει εξιλεωθεί πλήρως για μια ενοχή είναι και πάλι ένα πλήρες μέλος της κοινότητάς του, με όλες τις τιμές και τα δικαιώματα. Είναι υποχρεωμένος να ενταχθεί ξανά ανεπιφύλακτα στις τάξεις του μεγάλου εθνικού μετώπου και δικαιούται πάλι να περιμένει και να του επιτρέπεται να απαιτεί από κάθε εθνοσύντροφο πλήρη εμπιστοσύνη και γνήσια συντροφικότητα.

Κάθε ενοχή είναι ταυτόχρονα και μια μεγάλη δυστυχία για τον ένοχο. Και η εξιλέωση της ενοχής μπορεί συχνά να σημαίνει και μεγάλη χαρά για τον ενδιαφερόμενο και τους γύρω του. Πολλοί άνθρωποι είναι τόσο απελπιστικά εθισμένοι στην επιπολαιότητα, το πείσμα, τη βαναυσότητα, την υπερβολή, την ηθική ασέβεια, που μπορούν να απομακρυνθούν από αυτή τη φρενίτιδα μόνο αν ξυπνήσουν ξαφνικά μετά από μια ιδιαίτερα σοβαρή παράβαση. Η εξαγνιστική εξιλέωση μετά από μια μεγάλη ενοχή έχει ήδη επηρεάσει την ηθική ανάπτυξη πολλών ανθρώπων σαν ένα φάρμακο που φέρνει υγεία. Ομολογουμένως, είναι συνήθως προαπαιτούμενο ο θεράπων γιατρός να στέκεται στο πλευρό τους, για να μην προκαλείται, αντί να θεραπευτεί, η πλήρης ηθική και ψυχολογική καταστροφή από την βαναυσότητα και την απροθυμία των ανωτέρων και των συνανθρώπων. Η ενοχή και η εξιλέωση είναι δύο όροι που περιέχουν μεγάλη τραγωδία για την ανθρώπινη συνύπαρξη. Ο Γερμανός, όμως, δεν αφήνει τον εαυτό του να αιχμαλωτιστεί από τις ενοχές, αλλά παλεύει για να φτάσει στα ιδανικά του μέσω της εξιλέωσης. Κάθε άτομο με τιμή θα έκανε καλά από καιρό σε καιρό, να εξετάσει λίγο τη στάση του και τις πράξεις του σχετικά με την ενοχή και την εξιλέωση. Τότε θα αποφύγει ευκολότερα την ατυχία μιας σοβαρής ενοχής και επομένως δεν θα χρειαστεί το θεραπευτικό αποτέλεσμα της σοβαρής εξιλέωσης.

Στρατιωτικοποίηση

Η αρετή του Γερμανού είναι η στρατιωτικοποίηση. Το στρατιωτικό του πνεύμα αναπτύχθηκε από τους νόμους του αίματος. Η στρατιωτικοποίηση του Γερμανού έχει αποδειχθεί στους χιλιόχρονους αγώνες των Γερμανών προγόνων μας για τον ζωτικό τους χώρο, στις συγκρούσεις του Μεσαίωνα με ξένες δυνάμεις και κοσμοθεωρίες, στον κόσμο του Μεγάλου Φρειδερίκου και στην εποχή των Πολέμων της Απελευθέρωσης. Στο Τάνενμπεργκ το 1914, οι νίκες του στρατιωτικού πνεύματος άνοιξαν έναν άνευ προηγουμένου αγώνα ενάντια σε έναν κόσμο εχθρών. Το 1933, η γερμανική στρατιωτικοποίηση, εξαγνισμένη και τελειοποιημένη, μπορούσε να γιορτάσει τη μεγάλη της ανάσταση. Ο εθνικοσοσιαλισμός έχει βγάλει τα τελικά συμπεράσματα από τους νόμους του αίματος και έχει φέρει τα χαρακτηριστικά της στρατιωτικοποίησης στην τελική τους μορφή και έχει κάνει τις απαιτήσεις της στρατιωτικοποίησης απαιτήσεις κάθε Γερμανού.

Το πιο εμφανές χαρακτηριστικό του στρατιώτη είναι η στολή, πορεία σε βήμα, η σαφής στοίχιση σε τμήματα και σε γραμμές. Αυτή η εξωτερική ομοιόμορφη στοίχιση είναι σύμβολο για την εσωτερική ομοιόμορφη κατεύθυνση. Το 1918, ο γερμανικός λαός μπορούσε προσωρινά να αλυσοδεθεί, γιατί πίσω από το μέτωπο των στρατιωτών που πολεμούσαν δεν υπήρχε ενιαίο πολιτικό και ιδεολογικό μέτωπο. Στρατιωτικοποίηση για τον Γερμανό σημαίνει η ίδια κατεύθυνση πορείας, η ίδια εσωτερική συμπεριφορά, ο ίδιος ψυχολογικός και κοσμοθεωρητικός προσανατολισμός ολόκληρου του λαού. Οι οπλοφόροι του έθνους, οι πολιτικοί στρατιώτες και αγωνιστές για την πολιτιστική και ιδεολογική αναζωογόνηση του γερμανικού λαού, πρέπει να στέκονται σε μια γραμμή.

Οι στρατιώτες γνωρίζουν ότι μπορούν να κερδίσουν τη νίκη, μόνο εάν ακολουθήσουν την ηγεσία τους καθαρά και ανεπιφύλακτα. Η ηγεσία καθορίζει την κατεύθυνση, τον στόχο και το ρυθμό πορείας. Σαν ένα ενιαίο μπλοκ, ο γερμανικός λαός στέκεται πίσω από την ηγεσία του. Ξένες δυνάμεις και κοσμοθεωρίες μπορεί να γνέφουν και να υπόσχονται, να προσφέρουν και να καταριούνται, για τον Γερμανό όμως, υπάρχει μόνο η εντολή της εθνικής του ηγεσίας και όχι η εντολή υπερκρατικών δυνάμεων. Ο Γερμανός υπακούει στις εντολές της ηγεσίας του, με ανελέητη σκληρότητα απέναντι στον εαυτό του, γιατί έχει ακλόνητη πίστη σε αυτή την ηγεσία και την ιδέα της, επειδή έχει ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη σε αυτήν.

Οι νόμοι σύμφωνα με τους οποίους ενεργεί ο στρατιώτης είναι οι νόμοι της ζωής του λαού, οι νόμοι του αίματος, οι νόμοι της τάξης της δημιουργίας του Θεού. Είναι τιμή του στρατιώτη να είναι πιστός σε αυτούς τους νόμους. Είναι καμάρι του να διατηρεί και να αυξάνει αυτή την ιερή προγονική κληρονομιά αίματος και εθνικότητας. Υπήρξαν εποχές που η τιμή του στρατιώτη σχεδόν εξαφανίστηκε πίσω από την

τιμή του αξιωματικού. Σήμερα υπάρχει μόνο μία τιμή στο γερμανικό λαό και στον Γερμανό, η τιμή του να είσαι στρατιώτης. Είναι η μεγαλύτερη περηφάνια του Γερμανού όταν του δίνεται το πιστοποιητικό: «Συμπεριφέρθηκε σαν στρατιώτης.» Είναι η μεγαλύτερη τιμή του όταν αναγνωρίζεται η στρατιωτική του τιμή. Η τιμή είναι το ησυχαστήριο του Γερμανού στρατιώτη. Το χιτώνιό του θεωρείται χιτώνιο τιμής, η ένοπλη θητεία του είναι υπηρεσία τιμής.

Ο στρατιώτης πρέπει να είναι πάντα έτοιμος για δράση. Η κινητικότητα, η επιδεξιότητα, η συνεχής ετοιμότητα στον σωματικό, πνευματικό και ψυχολογικό τομέα ανήκουν στη στρατιωτικοποίηση. Αυτό απαιτεί συνεχή άσκηση, συνεχή εξάσκηση, ακούραστη εκπαίδευση, συνεχή εγρήγορση. Αυτά τα χαρακτηριστικά αναπτύσσονται στο φως και τον ήλιο, σε άγια, χαρούμενη φυσικότητα, όχι σε μυστικιστικό μισοσκόταδο και αφύσικη ακαμψία. Στην ένδοξη φύση του Θεού, ανάμεσα σε ήλιο και νερό, σε αθλήματα και ευθυμία, με χαρούμενα αστεία και χαρούμενα τραγούδια, οι νέοι εξελίσσονται σε φρέσκους, επιδέξιους, έτοιμους για δράση στρατιώτες. Κάθε Γερμανός, ανεξάρτητα από το πού βρίσκεται, όμως, πρέπει σήμερα να έχει κάθε ώρα αυτή τη συνεχή ετοιμότητα για δράση, πρέπει να αποκτήσει και για τον εαυτό του αυτό το χαρακτηριστικό της στρατιωτικοποίησης.

Ο γερμανικός λαός είναι έτοιμος σήμερα και για όλο το μέλλον σαν μια ενιαία ενωμένη στρατιωτική δύναμη. Ο Αρχηγός δημιούργησε αυτό το νέο εθνικό στρατό. Ο εθνικοσοσιαλισμός έχει τελειοποιήσει αυτό το στρατιωτικό πνεύμα.

Το καθήκον αυτής της στρατιωτικοποίησης είναι να εξασφαλίσει μια διαρκή ειρήνη. Κάτω από την αιώνια προστασία της γερμανικής στρατιωτικοποίησης, τα μεγάλα έργα του γερμανικού ειρηνευτικού έργου θα εξελίσσονται για πάντα.

Χάρη

Κάθε λαός, σύμφωνα με τα φυλετικά του χαρακτηριστικά, έχει ένα πολύ συγκεκριμένο ιδανικό για την γυναίκα.

Είναι δύσκολο να συνοψίσουμε σε μια λέξη όλα όσα ο Γερμανός συνδέει με την ιδανική εικόνα της γυναίκας όσον αφορά την υπεροχή, την αρχοντιά και την ομορφιά. Μία από τις πιο κατάλληλες λέξεις για το σύνολο όλων των αρετών και των πλεονεκτημάτων της Γερμανίδας κοπέλας και γυναίκας είναι η λέξη χάρη.

Γοητεία σημαίνει φυσική, ομοιόμορφη, σωματική ομορφιά. Η ανθυγιεινή παραμόρφωση της φυσικής ομορφιάς, ο αφύσικος μυϊκός αθλητισμός, η αφύσικη καταστροφή του σώματος, η μη γυναικεία αρρενωποποίηση ή η πνευματικοποίηση του σώματος βρίσκονται σε αντίθεση με αυτή τη χάρη. Αυτή η φυσική ομορφιά διαμορφώνεται, προωθείται και διατηρείται μέσω της έντονης κίνησης στον αέρα, τον ήλιο και το νερό. Η χάρη του γυναικείου σώματος ακτινοβολεί σε φρέσκα, χαρούμενα παιχνίδια και χορούς, στη γυναικεία σωματική άσκηση και στη γυμναστική, ζωντανεύει πανηγύρια και γιορτές, εμπλουτίζει πνευματικά την κοινότητα και, κυρίως, μεταφέρει τις υψηλότερες αξίες στους άνδρες. Για την ίδια την κοπέλα και τη γυναίκα, όμως, υπάρχουν πηγές για την εκπλήρωση και την τελειοποίηση της βαθύτερης ύπαρξής τους. Η γνήσια σκανδιναβική τέχνη κάθε χιλιετίας δείχνει μια αντανάκλαση αυτής της γυναικείας χάρης.

Χάρη σημαίνει ταυτόχρονα μια διανοητική-ψυχολογική υπόσταση που εκφράζεται με πολλαπλές μορφές. Η χάρη εκφράζει τη γυναικεία αρμονία των ψυχικών και πνευματικών δυνάμεων, την απαλή αρμονία του νου και του πνεύματος. Το νόημα της ζωής κάθε γυναίκας εκπληρώνεται στην ευγενική, στοργική, αγαπημένη και πάντα βοηθητική μητέρα και νοικοκυρά. Η τέχνη της γερμανικής ιστορίας στο σύνολό της έχει επανειλημμένα γιορτάσει αυτό το ανεξάντλητο βάθος του γερμανικού γυναικείου πνεύματος, της αγάπης της Γερμανίδας μητέρας, την ανιδιοτελή, γεμάτη αγάπη αφοσίωση και τον αμέτρητο πλούτο της ψυχής της Γερμανίδας. Και όταν κάποιος μιλά για τη χάρη ενός κοριτσιού ή μιας γυναίκας, τότε ακριβώς με αυτή η λέξη εκφράζει και την πνευματική ειλικρίνεια.

Η Γερμανίδα όμως δεν πρέπει και δεν θέλει να είναι μόνο καλή μητέρα και νοικοκυρά. Στην Ανατολή, η γυναίκα ήταν συχνά μόνο μια μηχανή τοκετού και υπηρέτρια. Η Γερμανίδα θέλει να είναι στο πλευρό του συζύγου της σαν σύντροφος και σαν συνεργάτης γνωρίζοντας και κατανοώντας ταυτόχρονα. Θέλει να συμμετέχει στις ανησυχίες, τα καθήκοντα και τη δουλειά του άνδρα και μάλιστα θέλει να ενθαρρύνει και να τονώσει τη δημιουργικότητα και τη δουλειά του. Ως εκ τούτου, η Γερμανίδα δεν εξαντλεί τον εαυτό της σε επιφανειακή ομορφιά και φευγαλέα γοητεία. Η χάρη της εκπέμπει ένα πλούσιο πνεύμα και μια

βαθιά κατανόηση για όλα τα πράγματα στη ζωή. Δεν φροντίζει μόνο το τραπέζι, αλλά διαμορφώνει την κουλτούρα του σπιτιού, το στυλ του διαμερίσματος, τον τρόπο ζωής της οικογένειας. Ένα καθαρό πνεύμα και μια αντικειμενική αίσθηση ακτινοβολούν πάντα από τη χάρη της Γερμανίδας κοπέλας και της Γερμανίδας γυναίκας.

Η γυναίκα είναι ο φορέας της νέας ζωής, η προστάτιδα του αίματος και της φύσης του λαού της για τις μακρινές γενιές. Πρέπει να προστατεύει την καθαρότητα του αίματος, να διατηρεί την πειθαρχία και τον σωστό τρόπο, να αποκρούει το δηλητήριο και τη φθορά στις πιο ποικίλες μορφές. Αυτή είναι η πιο ιερή υποχρέωση και η μεγαλύτερη υπερηφάνεια για κάθε κορίτσι και κάθε γυναίκα. Για κάθε άνθρωπο αυτό σημαίνει αμέτρητη ευθύνη απέναντι στο λαό του. Η βαθύτερη ουσία και η πιο όμορφη διακόσμηση της γυναικείας χάρης βρίσκεται σε αυτή την αγνότητα αίματος και ευγένειας. Σαν φορέας της νέας ζωής, η γυναίκα γίνεται κοινωνός των θεϊκών δυνάμεων. Είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την αιώνια ύπαρξη του λαού μέσα από το ίδιο της το αίμα.

Η γερμανική κοσμοθεωρία και ο τρόπος ζωής πηγάζει από το γερμανικό αίμα και το γερμανικό είδος. Η γυναίκα είναι φυσικός φορέας και δάσκαλος μιας κοσμοθεωρίας και οπτικής ζωής για τα παιδιά της που ταιριάζει στο είδος της. Τους δίνει ζωή. Είναι όμως και η πρώτη, η πιο κοντινή, και η πιο καλούμενη να λύσει τα αινίγματα της ζωής στα παιδιά της, να τα μυήσει στους μικρούς και μεγάλους κόσμους της θείας δημιουργίας. Η γυναίκα ανοίγει τα μάτια του παιδιού και τη θέα του για την πολλαπλότητα αυτού του κόσμου και στην πορεία η ίδια γίνεται όλο και πιο πλούσια εσωτερικά. Διδάσκει να διακρίνει το καλό από το κακό, το όμορφο και το άσχημο, το ευγενές και το ευτελές, το χρήσιμο και το επιβλαβές. Αλλά αφήνει επίσης τα παιδιά της να μπορέσουν να αντιληφθούν τις αιώνιες σχέσεις της οικογένειας, του λαού, της πατρίδας και του Αρχηγού, των εργατών, των αγροτών και των στρατιωτών, του πολέμου και της ειρήνης και τους αιώνιους νόμους της ζωής. Και η γυναίκα οδηγεί τελικά τα παιδιά της στην πίστη σε μια θεϊκή δύναμη, έναν «αγαπητό Θεό», που ζει από πάνω μας. Σε αυτή την εμβάθυνση σε μια φυσική, γνήσια και βαθιά κοσμοθεωρία, σε αυτή την εξοικείωση με τη θεϊκή τάξη της δημιουργίας, η γυναίκα βρίσκει εκείνη την εσωτερική δύναμη και το βάθος, εκείνο τον πλούτο της καρδιάς, που διακρίνει ιδιαίτερα τη Γερμανίδα.

Φυσική ομορφιά και υγεία, αγνότητα αίματος, πλούτος συναισθημάτων, σαφή έννοια, γνήσια, βαθιά κοσμοθεωρία - αυτά είναι τα δώρα και τα πλεονεκτήματα που εκπέμπουν η χάρη της Γερμανίδας κοπέλας και της Γερμανίδας γυναίκας.

Η διατήρηση και η αύξηση αυτών των πλεονεκτημάτων είναι η υπερηφάνεια, η προσπάθεια και η υποχρέωση κάθε κοριτσιού και κάθε γυναίκας. Το να κατακτήσει και να κρατήσει ένα τέτοιο κορίτσι και μια τέτοια γυναίκα σαν μητέρα των παιδιών του και σαν σύντροφο της ζωής του, είναι η λαχτάρα και η άνευ όρων θέληση κάθε άνδρα. Ένας

λαός, όμως, στον οποίο η ακτινοβολία αυτής της γυναικείας χάρης ενώνεται με τη στρατιωτική συμπεριφορά του άνδρα, θα ζει και θα ανθίζει για πάντα.

Ηρωισμός!

Η πιστή εκπλήρωση του καθήκοντος μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια δεν είναι για τον Γερμανό μια ιδιαίτερη αρετή, αλλά κάτι το αυτονόητο.

Πέρα από αυτή τη στρατιωτική εκπλήρωση του καθήκοντος, όμως, υπάρχει και ένας άλλος ηρωισμός, που είναι κάτι παραπάνω από την εκπλήρωση καθήκοντος, που υψώνεται πάνω από τον μέσο όρο.

Ηρωισμός σημαίνει να αφοσιωθείς ολοκληρωτικά σε μια μεγάλη ιδέα, να καταναλωθείς σαν πυρσός στη φλόγα ενός πανίσχυρου ιδανικού, να δεις μόνο ένα μεγάλο ιδανικό στη θέα και το νόημα και να βαδίζεις. Ο ηρωισμός υποκινείται, έχει εμμονή, εκπληρώνεται από ένα πολύ μεγάλο έργο.

Η προσωπικότητα του καθενός δεν παίζει πλέον ρόλο για τον ήρωα. Επιθυμίες και βάσανα, ζωή και θάνατος, για τον ήρωα υποχωρούν πίσω από την τεράστια υποχρέωση απέναντι στο έργο για το οποίο τον κάλεσε η Πρόνοια. Οι ηρωικές πράξεις γίνονται όχι από φιλοδοξία και εγωισμό, αλλά από απόλυτη ανιδιοτέλεια, αφιλοκέρδεια και προσωπική αφοσίωση. Η απέραντη πίστη στη δουλειά, το κάλεσμα και την ιδέα γεμίζουν και εμπνέουν τις πράξεις και τη στάση του ήρωα.

Ο ηρωισμός διαφέρει από την τρέλα, τις φαντασιώσεις και την παράλογη αυτοθυσία.

Σε κάθε εποχή υπήρξαν άνθρωποι που, παραπλανημένοι από ψεύτικα δόγματα ή οδηγούμενοι από μια υστερική διάθεση, αφοσιώθηκαν σε παράλογα και αναποτελεσματικά είδωλα και φαντασιώσεις και έγιναν αξιολύπητοι, φτωχοί μάρτυρες μη ρεαλιστικών πίστεων.

Και υπήρξαν άνθρωποι που, πάνω απ’ όλα, κάτω από την επιρροή των πιο διαφορετικών θρησκειών, θεώρησαν τον αυτοακρωτηριασμό, την αφύσικη καταδίκη του σώματος και την καταστροφή όλων των φυσικών δυνάμεων σαν ηρωισμό.

Ο αληθινός ηρωισμός ζει στην πραγματικότητα και λαμβάνει υπόψη την πραγματικότητα. Ο πραγματικός ηρωισμός φέρεται από τους φυσικούς νόμους της ζωής και φυτρώνει από το απέραντο βαθύ χώμα του λαού, της πατρίδας και της οικογένειας. Ο πραγματικός ηρωισμός μπορεί να υπάρξει μόνο μέσα στο πλαίσιο αυτής της θεϊκής τάξης της δημιουργίας. Μόνο στην υπηρεσία της πραγματικής ζωής που δημιούργησε και θέλησε η Θεότητα μπορεί ένας άνθρωπος να γίνει ήρωας. Και μόνο αυτή η γήινη πραγματικότητα συνδέει τον ήρωα με το θείο.

Η ηρωική, απόλυτη προσπάθεια του ανθρώπου για τη ζωή γίνεται συχνά σε ένα πλαίσιο με όνομα ορατό από μακριά.

Συχνά, όμως, ο ηρωισμός μεγαλώνει στη σιωπή και τη μυστικότητα. Ηρωικές γυναίκες και μητέρες, ήρωες στρατιώτες και ηρωικές εργάτριες εργάζονται κατά χιλιάδες σε μεγάλες πόλεις και μικρά

χωριά, σε όλα τα πεδία των μαχών της ζωής και σε όλους τους χώρους εργασίας του λαού.

Οι μεγάλοι ήρωες συχνά ταρακουνούν εκατοντάδες χιλιάδες, ακόμη και εκατομμύρια ανθρώπους ενός λαού και τους ξεσηκώνουν σε νικηφόρα έφοδο και τελική προσπάθεια. Σαν λαμπεροί πυρσοί, συχνά φέρνουν ζωή, κίνηση και λάμπουν σε μια σκοτεινή νύχτα. Ευτυχισμένοι είναι οι λαοί στους οποίους αναδεικνύονται μεγάλοι ήρωες κάθε στιγμή, μα πάνω απ' όλα στις δύσκολες ώρες.

Δεν επιλέγονται όλοι από την Πρόνοια γι' αυτόν τον ακτινοβόλο ηρωισμό.

Όμως, σαν σιωπηλός ήρωας της καθημερινότητας ο καθένας μπορεί να φωτίσει και να παρασύρει το μικρό του περιβάλλον, να το σώσει από το μούδιασμα της εξάντλησης και να το οδηγήσει σε μια νικηφόρα ζωή.

Στις αποφασιστικές στιγμές ενός λαού και στους ειρηνικούς καιρούς δοκιμασίας αυτοί οι σιωπηλοί ήρωες δεν είναι λιγότερο σημαντικοί από τις μεγάλες ηρωικές μορφές. Αυτοί οι σιωπηλοί ήρωες κρατούν μαζί το μέτωπο, δίνουν πάντα νέα δύναμη, ενισχύουν πάντα το θάρρος, φέρνουν πάντα φως και χαρά. Φέρνουν την ηρεμία όπου η σύγχυση απειλεί να προκαλέσει τον όλεθρο και φέρνουν κίνηση όπου η στασιμότητα θα μπορούσε να σημαίνει κίνδυνο. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι οφείλουν στο ήσυχο έργο ενός άγνωστου ήρωα το ότι διατήρησαν την πίστη και τον ιδεαλισμό τους, ότι παρέμειναν ή έγιναν αξιοπρεπείς άνθρωποι, ότι κράτησαν τη θέση τους σαν στρατιώτες εκεί που τους έβαλε η μοίρα.

Αν ανάμεσα σε χίλιους ανθρώπους υπάρχει πάντα ένας σιωπηλός ήρωας ή ηρωίδα, που περπατά και δημιουργεί, τότε αυτό το ηρωικό παράδειγμα θα ακτινοβολήσει σε όλους, τότε ολόκληρος ο λαός μας θα αναπτυχθεί μαζί σε ένα μεγάλο, αιώνιο μέτωπο.

Ο καθένας από εμάς μπορεί να είναι αυτός ο σιωπηλός ήρωας, στον οποίο προσβλέπουν οι άλλοι, στον οποίο στρέφονται, ακόμα κι αν καμία εντολή δεν το απαιτεί.

Μπορεί όμως να έρθουν και στιγμές στη ζωή κατά τις οποίες βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την επιλογή είτε να είμαστε ήρωες είτε δειλοί, είτε να είμαστε άνδρες είτε προδότες.

Υπάρχουν γεγονότα όπου η μέση γραμμή μεταξύ ηρωισμού και χυδαιότητας δεν είναι πλέον δυνατή.

Όποιος επιδείξει ηρωική ανταπόκριση στον ήρεμο αγώνα της ζωής, αυτές τις μοιραίες ώρες θα εξελιχθεί μόνος του σε μεγάλο ήρωα.

Ο ηρωισμός είναι το όνειρο όλων των νέων.
Οι ήρωες είναι οι διαμορφωτές όλων των γεγονότων.
Ο Θεός είναι με τους ήρωες.

Δέος

Αν κάποιος διαχωρίσει τη λέξη δέος (Ehrfurcht) στα δύο συστατικά της (Ehre = τιμή & Furcht = φόβος) απέχει πολύ από το να εξαντλήσει το νόημά της. Δέος είναι το αίσθημα εκτίμησης και σεβασμού για μια πολύ μεγάλη πραγματικότητα. Ειδικά στην περίπτωση των μεγάλων δασκάλων του γερμανικού πνεύματος, όπως ο Γκαίτε, το δέος αντιπροσώπευε πάντα ένα ουσιαστικό μέρος της εσωτερικής τους στάσης. Το δέος είναι ένα από τα χαρακτηριστικά του Γερμανού γενικά.

Ο Γερμανός δείχνει δέος για όλη τη ζωή. Αυτή η ζωή μας φέρνει αντιμέτωπους με μια εκατομμυριοπλάσια ποικιλομορφία. Θαυμάζουμε αυτή τη ζωή στο πολύχρωμο μεγαλείο των λουλουδιών και των χωραφιών, στη φαινομενική ακαμψία των πετρών, στο ζωντανό μεγαλείο των δασών και των βουνών, και στην ατελείωτη κίνηση των θαλασσών. Και το ίδιο έκπληκτοι στεκόμαστε μπροστά στη ζωή όλων των αμέτρητων ζώων που κινούνται μέσα και πάνω στο έδαφος, στον αέρα και στο νερό. Στο θάνατο και το γίγνεσθαι που επαναλαμβάνεται συνεχώς στην αιώνια εναλλαγή της άνθησης και του μαρασμού, βλέπουμε με εκπληκτικό δέος μια θεϊκή δύναμη που γεμίζει και καθοδηγεί όλη αυτή τη μεγάλη και ένδοξη ζωή, αυτήν την πανίσχυρη πραγματικότητα. Αυτό το δέος μάς απαγορεύει να καταστρέψουμε άσκοπα αυτή τη ζωή, να κόψουμε χωρίς νόημα λουλούδια ή να βασανίσουμε άκαρδα τα ζώα.

Σε όλες τις χιλιετίες, ο Σκανδιναβός έδειχνε δέος για τα αστέρια στον ουρανό. Ο ήλιος έχει γίνει γι’ αυτόν ένα ιερό σύμβολο της ζωής που ανανεώνεται συνεχώς. Στο χειμερινό ηλιοστάσιο και στο θερινό ηλιοστάσιο μνημόνευε την αιώνια δύναμη του φωτός σε μια εορταστική στιγμή με δέος. Παρακολουθούσε με θαυμασμό την πορεία των άστρων και για χιλιάδες χρόνια προσπαθούσε να κατανοήσει τη μεγάλη αρμονία του έναστρου κόσμου. Δεν επιδόθηκε σε εξωπραγματικές μυστικιστικές ονειροπολήσεις και δεν παρασύρθηκε στην εμπορική αστρολογία, αλλά έβλεπε στη ζεστασιά, τη φωτεινότητα και την κίνηση των αστεριών μια ισχυρή πραγματικότητα που του έδειχνε τα ίχνη και τα μονοπάτια του θείου. Σήμερα, όπως στις ατέλειωτες εποχές του παρελθόντος, ο Γερμανός στέκεται σιωπηλός μπροστά στο μεγαλείο των άστρων, συγκινημένος από το δέος.

Ο Γερμανός αισθάνεται δέος για την ίδια την ανθρώπινη ζωή. Γι’ αυτόν η τεκνοποίηση και η γέννηση μιας νέας ζωής είναι εξίσου υπέροχα γεγονότα με το πέρασμα κάθε ζωής και θανάτου. Απορρίπτει την ανεμελιά και την επιπολαιότητα όπως και τον φόβο. Η αθωότητα της νιότης, η εμπειρία του γήρατος, οι μεγάλες χαρές και η βαθιά λύπη είναι γι’ αυτόν εκφράσεις αυτής της ζωής, που του φανερώνουν και το μεγαλείο και τον πλούτο αυτού του κόσμου. Με δέος, επομένως επιβεβαιώνει αυτή την πραγματικότητα της ζωής. Ο Γερμανός στέκεται

με δέος απέναντι στους μάρτυρες της ανθρώπινης ζωής και στα έργα από το παρελθόν. Πολιτιστικά μνημεία, έργα τέχνης, γραπτά έγγραφα, τόποι τελετών και προγονικοί χώροι από μακρινές εποχές είναι γι' αυτόν μάρτυρες μιας μεγάλης ιστορικής πραγματικότητας για την οποία δείχνει δέος, ακόμα κι αν προέρχονται από ξένους ή εχθρικούς κόσμους.

Για τον Γερμανό, η μεγαλύτερη πραγματικότητα αυτής της ζωής είναι η θεϊκή. Βιώνει τη θεότητα στην ατελείωτη ποικιλομορφία αυτού του κόσμου σαν κάτι μεγάλο και κοντινό, σαν φίλος και ταυτόχρονα σαν μια ανεξιχνίαστη δύναμη. Η θεότητα αξίζει τον υψηλότερο σεβασμό. Θεωρεί όμως ασεβές να ανατέμνει κανείς επιστημονικά τον Παντοδύναμο με λόγια, να τον φυλακίζει σε ναούς σαν λατρεία ή να θέλει να κατευθύνει τις αιώνιες αποφάσεις του σε ορισμένες τελετές. Ο Σκανδιναβός γνωρίζει ότι όλοι οι λαοί και οι εποχές έχουν διαφορετική αντίληψη για τον Θεό ανάλογα με το αίμα και το επίπεδο πολιτισμού τους. Γι' αυτό, θα δείχνει πάντα τη βαθύτερη ευλάβεια για όλες τις γνήσιες θρησκευτικές εκφράσεις, γιατί γνωρίζει ότι όλες οι έντιμες θρησκευτικές συμπεριφορές είναι μόνο για τη μία θεϊκή δύναμη.

Το δέος είναι η βασική νότα που πρέπει να διέπει κάθε ανθρώπινη επαφή με τις μεγάλες πραγματικότητες αυτής της ζωής. Όποιος είναι πάντα γεμάτος με ευλάβεια, θα βρει μια οικεία εγγύτητα και ταυτόχρονα μια κατάλληλη απόσταση για όλα τα πράγματα και όλη τη ζωή. Όποιος παρατηρεί τη ζωή και τις εκφράσεις της γεμάτος ευλάβεια, αντιλαμβάνεται τον πλήρη πλούτο της και το πραγματικό της μεγαλείο.

Είναι λοιπόν πάνω απ' όλα η νεολαία που πρέπει να μάθει την ευλάβεια. Είναι ακόμα τόσο ορθάνοιχτη και τόσο έντονα δεκτική σε όλη τη ζωή.

Ο ευλαβής συγχρόνως απαλλάσσεται από έναν μακρύ κώδικα ηθικής και αδέξια εγχειρίδια ηθικής. Η ευλάβειά του, του δείχνει τη σαφή, σωστή και ευθεία θέση απέναντι στην πραγματικότητα.

Η ευλάβεια δεν έχει καμία σχέση με τον μυστικιστικό τρόμο και το λατρευτικό μισοσκόταδο. Η ευλάβεια πηγάζει από τη φωτεινή, φρέσκια και ζωντανή φυσικότητα και είναι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της ρεαλιστικής, γεμάτη φως γερμανική στάση ζωής.

Από τη χαρά

Ο εθνικοσοσιαλιστής Γερμανός έχει και τα δύο πόδια στο έδαφος και απολαμβάνει αυτή τη ζωή. Κοιτάζει το μέλλον με χαρά και αυτοπεποίθηση. Στέκεται στο παρόν χαρούμενος και είναι ευτυχισμένος που μπορεί να απολαύσει αυτή την όμορφη ζωή. Σήμερα ακόμη δεν μπορεί κανείς να μετρήσει καθόλου τι μεγάλη επανάσταση έχει γίνει στον τρόπο που οι άνθρωποι ζουν τη ζωή τους με τη δημιουργία της «δύναμης μέσα από τη χαρά», με την εκ νέου ανακάλυψη της χαράς για όλους τους ανθρώπους. Υπήρξε ένα μαρξιστικό παρελθόν όταν σφυρηλατήθηκε στους εργαζόμενους με όλα τα μέσα ότι είναι σκλάβοι μιας άρχουσας τάξης και ότι είναι καθήκον τους να σπάσουν μια μέρα αυτές τις βαριές αλυσίδες σκλάβων. Και πράγματι, συχνά μια μικρή ομάδα ιδιοκτητών προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί τους εργαζόμενους και να τους κάνει σκλάβους. Ήταν πραγματικά μια ζωή χωρίς χαρά.

Σήμερα κάθε παραγωγικός άνθρωπος γνωρίζει ότι έχει μια σημαντική θέση για να γεμίσει στον συνολικό οργανισμό του λαού του και ότι, στη θέση που βρίσκεται τώρα, φέρει ευθύνη απέναντι σε όλους τους εθνοσυντρόφους του. Γι’ αυτό, σήμερα κάθε άνθρωπος είναι περήφανος για το έργο που του έχει αναθέσει η μοίρα και η εθνική ηγεσία. Για αυτόν δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο και τίποτα πιο σπουδαίο από το να μπορεί να χρησιμοποιήσει όλη τη δύναμη και την προσωπικότητά του για την οικογένειά του και το λαό του.

Ένας ανατολίτικος και θρησκόληπτος κόσμος έχει κάνει τη δουλειά βάρος, μια τιμωρία για τις αμαρτίες, κάτι καταπιεστικό, μαρτύριο. Ο Γερμανός βλέπει στη δουλειά κάτι σπουδαίο και όμορφο. Δεν θα ήταν χαρούμενος αν δεν μπορούσε να δημιουργήσει και να εργαστεί. Αντιτίθεται στην εβραϊκή κατάρα της εργασίας με την ομορφιά της δουλειάς.

Όταν εμείς οι Γερμανοί περιπλανόμαστε στην υπέροχη πατρίδα μας και θαυμάζουμε την ομορφιά των δασών, των χωραφιών και των λιμνών μας και το μέγεθος των βουνών και των θαλασσών, τότε είμαστε περήφανοι που ο Παντοδύναμος μας έχει τοποθετήσει σε μια τόσο πολύτιμη χώρα, τότε είμαστε χαρούμενοι, ελεύθεροι και ευτυχισμένοι, και αντλούμε ενέργεια ζωής από αυτή τη χαρά. Και όπως το έργο μας γίνεται ταυτόχρονα μια χαρμόσυνη ομολογία των έργων δημιουργίας του Θεού, μια ευγενής προσευχή, έτσι και η χαρούμενη περιπλάνησή μας στη φύση του Θεού γίνεται ταυτόχρονα η πιο όμορφη θρησκευτική λειτουργία στον μεγάλο ναό που έχτισε ο ίδιος ο Κύριος ο Θεός.

Εκατοντάδες μορφές χαράς αποκαλύπτονται ξανά στους Γερμανούς. Η φύση αυτής της χαράς είναι φυσική και γνήσια. Υπάρχουν άνθρωποι που ξέρουν μόνο μια μετρημένη, αξιοπρεπή χαρά, γι’ αυτούς υπάρχει μόνο ένα συγκρατημένο χαμόγελο. Είμαστε χαρούμενοι και ευτυχισμέ-

νοι που μπορούμε και πάλι να γελάσουμε με όλη μας την καρδιά, ελεύθερα και αβίαστα. Αυτό το γέλιο μπορεί μερικές φορές να είναι υπερβολική αυτοπεποίθηση, αυτή η χαρά μπορεί μερικές φορές να είναι θυελλώδης. Θα είναι πάντα αγνό γιατί είναι πάντα φυσικό. Δεν θα είναι ποτέ από κακία γιατί πηγάζει από την αρχοντιά του αίματός μας.

Ο ήλιος είναι το σύμβολό μας. Ακτινοβολεί καθαρά και αγνά και ζεστά. Όπως ο ήλιος μας συνοδεύει, έτσι και η χαρά μας συνοδεύει στην πορεία μας προς το μέλλον. Η διαδρομή μας είναι φωτεινή και ηλιόλουστη. Η δουλειά και ο αγώνας λάμπουν επίσης από τη χαρά. Το να είσαι Γερμανός σημαίνει να είσαι ευτυχισμένος. Απολαύστε λοιπόν τη ζωή!

Η πίστη στην ιδέα μας είναι τόσο μεγάλη, η βεβαιότητα ότι και πάλι ζούμε σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους του Θεού, σύμφωνα με τους κανόνες της τάξης της δημιουργίας, μας δίνει τέτοια ασφάλεια και σιγουριά, η εμπιστοσύνη στον Αρχηγό μας δίνει τόση δύναμη που μπορούμε να κοιτάξουμε και να βαδίσουμε προς το μέλλον, εσωτερικά και εξωτερικά χαρούμενοι, με ειλικρινή χαρά, γεμάτοι με δικαιολογημένη αισιοδοξία.

Πολλοί από εμάς πρέπει να ανακτήσουμε αυτή τη χαρά, πρέπει να μάθουμε να είμαστε ξανά ευτυχισμένοι. Η επόμενη γενιά θα περιπλανηθεί στη μέση αυτού του χαρούμενου γερμανικού κόσμου και ως εκ τούτου θα ξεπεράσει πολλά πράγματα με τη θέλησή της που εξακολουθούν να είναι προσκολλημένα σε εμάς και μας εμποδίζουν σαν ανασταλτικά κατακάθια ξένων κοσμοθεωριών.

Αλλά μόνο τότε θα μπορέσουμε να καταλάβουμε πλήρως ότι η εκ νέου ανακάλυψη της χαράς για τους Γερμανούς ήταν μια από τις μεγαλύτερες πράξεις όλων των χιλιετιών. Μόνο τότε θα γίνει κατανοητό ότι η ρήση που επινόησε ο Δρ. Λάι, «δύναμη μέσα από τη χαρά», είναι μια από τις πιο σημαντικές αρχές του εθνικοσοσιαλιστικού γερμανικού τρόπου ζωής.

Τα Βάσανα

Τα βάσανα δεν μπορεί να τα αρνηθεί ο κόσμος ούτε μπορούν να αφαιρεθούν απ' αυτόν.

Αλλά στη στάση απέναντι στα βάσανα πολλά πράγματα μπορούν να αλλάξουν σε σύγκριση με κόσμους του παρελθόντος. Και η εθνικοσοσιαλιστική κοσμοθεωρία πρέπει να αποδειχθεί όσον αφορά τα βάσανα. Μια σοβαρή ασθένεια, ο θάνατος ενός αγαπημένου ή πολύ αγαπημένου προσώπου, μια μεγάλη ψυχολογική δυσφορία μπορεί να χτυπήσει ξαφνικά οποιοδήποτε άτομο.

Ένας ανατολίτικος, μοιρολατρικός κόσμος λέει: Τα βάσανα είναι προκαθορισμένα για κάθε άνθρωπο. Από αυτά κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να δεχτούμε τα βάσανα υποχωρώντας στη μοίρα. Πρέπει να σηκώσουμε τον «σταυρό» μας υπομονετικά. Πρέπει να υποκύψουμε στο «σταυρό» μας. Σιωπηλοί, ευσεβείς ανεχτικοί, πάσχοντες με αυταπάρνηση, προσκυνημένοι «σταυροφόροι» - αυτοί είναι οι τύποι αυτής της μοιρολατρικής στάσης. Αυτοί οι άνθρωποι βυθίζονται στα βάσανά τους, παραδίδονται πλήρως στα βάσανά τους, σταδιακά κυριαρχούνται ολοκληρωτικά από τα βάσανά τους. Τα βάσανα γίνονται το επίκεντρο της ζωής τους. Είναι αφοσιωμένοι σε αυτά. Δεν μπορούν πλέον να απελευθερωθούν από τα βάσανα. Και όπου κι αν βρίσκονται, λένε τα βάσανά τους, όπου πάνε απλώνουν τις σκοτεινές σκιές του πόνου τους, μόνο θρήνους τραγουδούν.

Υπάρχει και ένας άλλος τύπος αυτής της ανατολίτικης στάσης. Σύμφωνα με αυτήν, τα βάσανα είναι απαραίτητα για τους ανθρώπους σαν εξιλέωση για τις αμαρτίες. Αυτή η άποψη είναι τόσο υπερβολική που τα βάσανα φαίνονται να είναι απολύτως επιθυμητά για να μπορέσουν να εξιλεωθούν από όσο το δυνατόν περισσότερες αμαρτίες. Και όταν φτάσουν στο σημείο να θεωρούν τον εαυτό τους ότι έχει εξιλεωθεί από τις αμαρτίες τους, τότε εξιλεώνονται και για τις αμαρτίες των άλλων. Με μια ευχαρίστηση μέσα τους ζωγραφίζουν τις φρικτές αμαρτίες των συνανθρώπων τους και μετά φαντάζονται ότι βασανίζονται για να εξιλεωθούν. Εξιλεώνονται για ζωντανούς και νεκρούς, για φίλους και εχθρούς, και με ιδιαίτερη εσωτερική ικανοποίηση για τα βαριά αμαρτήματα των αρχηγών κρατών και των υπεύθυνων ανθρώπων της δημόσιας ζωής. Το άτομο που υποφέρει και ως εκ τούτου εξιλεώνεται γίνεται το ιδανικό της ανθρώπινης ζωής. Η ευθυμία και η χαρά απορρίπτονται σαν επιπολαιότητα και αλαζονεία. Η ταλαιπωρία θεωρείται το σημάδι της επιλογής, σαν ιδιαίτερο σημάδι της φιλίας του Θεού. Η χαρά θεωρείται πειρασμός, σαν κακό σημάδι της απειλητικής δύναμης του διαβόλου.

Και άλλοι πάλι πιστεύουν με λάθος κατανοητή ευσέβεια ότι πρέπει με αυτό τον τρόπο να μοιάσουν όσο το δυνατόν περισσότερο με τον Χριστό και κυρίως να τον μιμούνται λαχταρώντας μια ζωή γεμάτη

βάσανα, θέλοντας να είναι φορείς ενός σταυρού σε όλη τους τη ζωή. Αυτή η στάση, σε ιδιαίτερα προσηλωμένους ανθρώπους, μπορεί να προχωρήσει μέχρις ότου όλη τους η σκέψη και οι αισθήσεις, όλα τους τα συναισθήματα και οι πράξεις τους να είναι υπό την επήρεια του δρόμου της σταύρωσης του Χριστού και στη συνέχεια τέτοιοι άνθρωποι να τραυματίζονται στο σώμα τους όπως οι βιβλικές πληγές του Χριστού. Η εκκλησιαστική ιστορία γνωρίζει αρκετές εκατοντάδες τέτοιους λεγόμενους στιγματισμένους, οι περισσότεροι από τους οποίους έχουν υστερικές διαθέσεις.

Ο Γερμανός ξέρει ότι εκτός από τον ήλιο υπάρχει και το σκοτάδι, εκτός από χαρά υπάρχουν και τα βάσανα. Ξέρει όμως και ότι ο Κύριος ο Θεός δεν του στέλνει βάσανα για να γίνει ο αφοσιωμένος σκλάβος του πόνου του, αλλά για να νικήσει ο άνθρωπος τα βάσανα. Η μαχητική στάση είναι ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθεωρίας. Ο Γερμανός γνωρίζει ότι ο Παντοδύναμος έχει τοποθετήσει δυνάμεις στη φύση, όχι για να αφήσει τον άνθρωπο να βασανιστεί από αυτές, αλλά για να μπορέσει ο άνθρωπος να τις εξερευνήσει και να τις κατακτήσει, να τις αναπτύξει και να τις χρησιμοποιήσει. Έτσι και ο Γερμανός φαίνεται ξεκάθαρος και ήρεμος, σίγουρος και αντικειμενικός στα βάσανα, και ξέρει ότι κάθε βάσανο για αυτόν είναι μια δοκιμασία δύναμης. Όποιος στον αγώνα απλώς παραδοθεί στη μοίρα, είναι χαμένος. Όποιος παραδίδεται σιωπηλός στα βάσανα, παραμένει κάτω από το ξόρκι του πόνου. Ο Γερμανός ατενίζει πάντα το μέλλον με αυτοπεποίθηση, όσο ζοφερό και οδυνηρό κι αν είναι για αυτόν το παρόν. Σε κάθε ζήτημα της ζωής του, ακόμα και στα μεγαλύτερα βάσανα, ακόμα και στη μεγαλύτερη στενοχώρια, έχει ακλόνητη πίστη στο μέλλον. Η πίστη του Αδόλφου Χίτλερ στις πιο δύσκολες μέρες του γερμανικού λαού θα είναι οδηγός για όλους τους Γερμανούς για πάντα.

Πολλοί άνθρωποι παρασύρονται μέσα στην απερίσκεπτη επιπολαιότητα και την επώδυνη κατάθλιψη.

Η αντικειμενική ματιά στις δυσκολίες και τη σκληρότητα της ζωής και η ακλόνητη πίστη στο μέλλον, η πάντα μαχητική και ταυτόχρονα πάντα σίγουρη και αισιόδοξη συμπεριφορά, προστατεύουν τον Γερμανό από τη δύναμη της απροσεξίας και της επιπολαιότητας καθώς και από την κατάθλιψη, την απογοήτευση και την παθητική παράδοση στα βάσανα.

Βοήθησε τον εαυτό σου, τότε ο Θεός θα σε βοηθήσει· αυτό το παλιό ρητό είναι σωστό ακριβώς για τα βάσανα.

Κανείς δεν πρέπει να λαχταρά να υποφέρει, αλλά να ενδώσει στη χαρά που του χαρίζει η μοίρα. Τα βάσανα έρχονται από μόνα τους την κατάλληλη στιγμή. Αλλά τότε πρέπει να τα αντιμετωπίζουμε δυνατά και με σιγουριά. Υπάρχουν πολλές στιγμές στη ζωή που κάθε ελπίδα φαίνεται αδύνατη, κάθε πίστη χωρίς νόημα, όταν νομίζεις ότι η αυτοκτονία είναι η μόνη διέξοδος. Κι όμως, η αυτοκτονία είναι συνήθως απλώς δειλία, απλώς λιποταξία. Ακριβώς αυτές τις ώρες της μεγαλύτερης οδύνης και της μεγαλύτερης αγωνίας, ο εθνικοσοσιαλιστής πρέπει να αποδείξει τον εαυτό του. Ακριβώς τότε

πρέπει να ξεπεράσει τις αντιξοότητες και τα βάσανα, ακόμα κι αν πρέπει να ξαναφτιάξει τη ζωή του από την αρχή. Ξανά και ξανά, θα έρθουν μέρες και χρόνια στη ζωή που κάποιος θα είναι χαρούμενος που έχει ξεπεράσει τα βάσανα, όπου τα βάσανα και οι πόνοι του παρελθόντος θα φαίνονται μικρά και ασήμαντα.

Το σύνθημα για τον Γερμανό δεν είναι «Πάρε τα βάσανά σου πάνω σου», αλλά «Νίκα τα βάσανα!». Ξέρει ότι η ζωή δεν αφορά μόνο αυτόν, αλλά ότι είναι μέλος του οργανισμού της μεγάλης κοινότητας του λαού του. Και όταν μόνος του απειλεί να γίνει πολύ αδύναμος, κρατιέται από τον σταθερό δεσμό που τον δένει με περισσότερους από ογδόντα εκατομμύρια ανθρώπους. Εκεί που μόνος του, χωλός, θέλει να παραδοθεί στα βάσανα, ο βηματισμός του λαού του τον τραβάει ψηλά, εκεί που θα ήθελε να πετάξει τη ζωή του, η υποχρέωσή του προς τον λαό του τον καλεί ξανά στη ζωή.

Όταν όλος ο λαός γεμίσει με αυτή τη χαρούμενη πίστη στο μέλλον, με αυτή την ιερή θέληση να υπερνικήσει κάθε βάσανο, τότε ό,τι θέλει μπορεί να συμβεί στο άτομο και σε ολόκληρο το Ράιχ.

Αλλά όποιος κηρύττει την παράδοση, κηρύττει την αδυναμία, δεν είναι Γερμανός, είναι εχθρός μας.

Πανηγύρια και γιορτές

Η ανθρώπινη ζωή δεν προχωρά σε ευθεία γραμμή με βαρετή μονοτονία. Διαμορφώνεται από τη συνεχή εναλλαγή ευτυχισμένων και σοβαρών στιγμών. Μεταξύ των φυσικών Γερμανών, αυτός ο ρυθμός ζωής που θέλει ο Θεός αναπτύσσεται μέσα από έναν πολλαπλό κύκλο εορτών.

Ο Γερμανός ζει σε στενό δεσμό με τη μεγάλη φύση. Για το λόγο αυτό σε όλες τις εποχές γιόρταζε με ιδιαίτερα εορταστικό τρόπο το χειμερινό ηλιοστάσιο και το θερινό ηλιοστάσιο, την εαρινή γιορτή και τη γιορτή της συγκομιδής. Η αιώνια επιστροφή του φωτός του ήλιου γιορτάζεται με πολλαπλά έθιμα την άγια νύχτα του χειμερινού ηλιοστασίου. Αυτή η μέρα γίνεται ένα φεστιβάλ πάντα ανανεωτικής ζωής. Τα σύμβολα αυτής της ζωής ενώνονται στο δέντρο του φωτός, το πάντα πράσινο αειθαλές, και στο φως που εκπέμπει δύναμη, φωτεινότητα και ζεστασιά. Το ανοιξιάτικο φεστιβάλ είναι μια γιορτή της νιότης και της χαράς, της ευτυχισμένης εργασίας και της κοινότητας. Γιορτάζεται με διασκεδαστικά παιχνίδια και χαρούμενους χορούς. Το φεστιβάλ του θερινού ηλιοστασίου εν μέσω λαμπερών, καυτών καλοκαιρινών ημερών νουθετεί για περισυλλογή, μας θυμίζει τα συνεχή σκαμπανεβάσματα της ζωής, αλλά με κάθε στοχασμό συνδυάζει και την πίστη στην ακλόνητη δύναμη των ιδεών μας. Η γιορτή της συγκομιδής είναι μια γιορτή χαράς για την ολοκλήρωση της συγκομιδής και μια γιορτή ευχαριστιών στον Παντοδύναμο για τα δώρα του.

Όλα αυτά τα φεστιβάλ της φύσης δείχνουν τη βαθιά εσωτερικότητα του Σκανδιναβού. Ο στενός δεσμός του με τον Δημιουργό εκφράζεται στον δεσμό του με τη φύση.

Ένας δεύτερος κύκλος φεστιβάλ περιλαμβάνει τις οικογενειακές γιορτές. Στόχος κάθε γάμου είναι το παιδί. Όταν έρχεται ένας απόγονος στην οικογένεια, τότε αυτό το χαρούμενο γεγονός γιορτάζεται. Στον κύκλο των συγγενών γίνεται πανηγυρικά αποδεκτό στη φυλή, του δίνεται το όνομά του και του δίνονται οι καλύτερες ευχές για την πορεία της ζωής του. Ο πατέρας ή ο πρεσβύτερος της φυλής είναι συνήθως ο ομιλητής για ολόκληρη τη φυλή.

Όταν ένα νεαρό ζευγάρι αποφασίζει να ζήσει μαζί, παντρεύεται τελετουργικά μπροστά σε έναν εκπρόσωπο του κράτους. Και αυτή η πράξη μετατρέπεται σε μια γιορτή για όλη τη φυλή. Συγγενείς, συνάδελφοι, σύντροφοι και φίλοι διαμορφώνουν αυτή τη μέρα σε μια αξέχαστη εμπειρία.

Όταν ένας άνθρωπος τελειώσει τη ζωή σε αυτή τη γη, οι συγγενείς και οι φίλοι του, οι συνάδελφοι και οι ηγέτες του προετοιμάζουν γι' αυτόν μια τιμητική αναχώρηση από αυτόν τον κόσμο με μια αξιοπρεπή ταφή. Η φυσικότητα και η εσωτερική ειλικρίνεια είναι οι βασικές προϋποθέσεις για αυτές τις γιορτές. Όσο ομοιόμορφη θα είναι η βασι-

κή ιδέα μεταξύ των Γερμανών, τόσο πολλαπλά θα είναι τα μεμονωμένα πλαίσια, σύμφωνα με τον κύκλο από τον οποίο διοργανώνονται αυτές οι γιορτές. Η οικογένεια και η φυλή θα βρίσκονται πάντα στο επίκεντρο. Πριν από χιλιάδες χρόνια, οι πρόγονοί μας σχεδίασαν αυτές τις γιορτές ενδόμυχα, αξιοπρεπώς και αυθεντικά. Στην εποχή μας βρίσκουμε τον δρόμο της επιστροφής σε αυτή τη φυσικότητα.

Ο τρίτος φεστιβαλικός κύκλος περιλαμβάνει τις εθνικές γιορτές και ημέρες μνήμης του λαού.

Πολύ μεγάλες ιστορικές ημέρες μνήμης, ημέρα μνήμης των νεκρών, ο εορτασμός μιας μεγάλης νίκης, τα γενέθλια του Αρχηγού, μέρες που γίνονται παρελάσεις για τους πολιτικούς, στρατιωτικούς και πολιτιστικούς στρατιώτες του λαού, μεγάλες μέρες αγοράς και παρόμοιες εκδηλώσεις γίνονται επίσημες αργίες για ολόκληρο τον λαό. Χρησιμοποιούνται όλα τα διαθέσιμα μέσα για να σφυρηλατηθεί ολόκληρη η εθνική κοινότητα σε μια εσωτερική ένωση και να την αφήσουν να αντηχήσει σε μια ενιαία ιδέα, σε μια ενιαία εμπειρία. Είναι σπουδαίο και ωραίο έργο να μπορείς να βοηθήσεις στην οργάνωση αυτών των ημερών.

Αυτός ο τριπλός κύκλος των φεστιβάλ είναι για όλους ο ετήσιος κύκλος των φεστιβάλ που αντιστοιχεί στους φυσικούς νόμους της ζωής, που ζωντανεύει και εμπνέει την καθημερινότητα και γίνεται φυσικός ρυθμός ζωής.

Σε αυτόν τον ρυθμό των φεστιβάλ, άνθρωποι, οικογένειες και φυλές εναρμονίζονται στη μεγάλη εθνική κοινότητα.

Οι θρησκευτικές δυνάμεις προσπάθησαν να αντικαταστήσουν αυτές τις φυσικές γιορτές με τις θρησκευτικές τους γιορτές. Η εθνική κοινότητα διασπάστηκε και διχάστηκε.

Περισσότερες από τριακόσιες εκκλησίες και αιρέσεις προσπάθησαν να παρουσιάσουν τις γιορτές τους σαν πιο ιερές γιορτές. Οι Αντβεντιστές, οι Βαπτιστές, οι Μορμόνοι και οι Μεθοδιστές, οι οπαδοί του κινήματος του μαζδαϊσμού ή της αίρεσης Βάισενμπεργκ, οι Καθολικοί και οι Προτεστάντες γιορτάζουν όλοι τις γιορτές τους με τον δικό τους τρόπο. Όποιος δεν είναι καθολικός δεν μπορεί να ταφεί σε καθολικό νεκροταφείο και όποιος δεν είναι προτεστάντης δεν μπορεί να ταφεί σε προτεσταντικό νεκροταφείο. Ο καθολικός εθνοσύντροφος πρέπει να κάνει το γάμο του σύμφωνα με τους λατινικούς τύπους στα λατινικά και ο προτεστάντης εθνοσύντροφος σύμφωνα με τα εβραϊκά τραγούδια μεταφρασμένα στα γερμανικά.

Οι θρησκείες προσπάθησαν να υποκαταστήσουν πλήρως τις μεγάλες μέρες μνήμης του λαού και τις φυσικές γιορτές του χρόνου. Οικειοποιήθηκαν τα πιο πολύτιμα στοιχεία από τα έθιμα αυτών των εορτών και τα χρησιμοποίησαν για να διακοσμήσουν τις γιορτές της Παλαιάς Διαθήκης όπως το Πάσχα ή την Πεντηκοστή και στη συνέχεια έφτιαξαν μια χρονιά φεστιβάλ συγκεντρώνοντας μια ποικιλία πολιτισμών από τους πιο διαφορετικούς κόσμους, κυρίως από τη Μικρά Ασία, την Ελλάδα, τη Ρώμη, τη Βόρεια Αφρική, τη Γαλατία και τη Γερμανία.

Ακριβώς όπως τα μεγάλα κτίρια του Τρίτου Ράιχ υψώνονται στον

ουρανό και μαρτυρούν ότι ένας λαός έχει βρει τον δρόμο του πίσω στο απλό μεγαλείο του φυσικού, έτσι και οι εορτασμοί των τριών φυσικών κύκλων των φεστιβάλ ξεχωρίζουν από τα τεχνητά κατασκευασμένα φεστιβάλ του πρόσφατος παρελθόντος και ανακοινώνουν ότι ο γερμανικός λαός θέλει να ζήσει ξανά σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους του Θεού.

Αυτές οι μέρες των γιορτών πρέπει να είναι τιμημένες μέρες, σπουδαίες, γιορτές μέσα μας και εξωτερικά. Πρέπει να δίνουν δύναμη και ενότητα, να σε κάνουν πλούσιο μέσα σου. Θα πρέπει να υποδεικνύουν τις μεγάλες γραμμές της ζωής, τους δυνατούς στόχους των ανθρώπων, το νόημα της φύσης και της ιστορίας. Οι άνθρωποι, τα σπίτια, οι δρόμοι και οι πλατείες ντύνονται γιορτινά αυτές τις μέρες. Τα μεγάλα έργα τέχνης γεμίζουν την έκταση της λαϊκής ψυχής. Ιδέες που καλύπτουν χιλιετίες φέρονται στη συνείδηση του ανθρώπου, όμως οι ίδιες οι γιορτές πρέπει να γίνουν ιερή θρησκευτική λειτουργία.

Όποιος θέλει να μετρήσει την εσωτερική του αξία και τον πνευματικό του πλούτο, ας αναλογιστεί πώς γιορτάζει στα φεστιβάλ.

Όποιος θέλει να ηγηθεί των ανθρώπων πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι η οργάνωση της γιορτής είναι εξίσου σημαντική με το να είσαι υποδειγματικός στη δουλειά και στη ζωή.

Μοναξιά

Για αιώνες, οι Γερμανοί ήταν συχνά εσωτερικά απομονωμένοι ο ένας από τον άλλο. Τους χώριζαν μεταξύ τους τα εμπόδια της τάξης, της θρησκείας και των κομμάτων.

Η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση ήταν η πρώτη που έφερε ξανά την αληθινή εθνική κοινότητα.

Στη δουλειά, στα φεστιβάλ και στις γιορτές, στην αναψυχή και στον αθλητισμό, στο σχολείο και στην απόλαυση της τέχνης, το πνεύμα της κοινότητας και η κοινοτική εμπειρία, βρίσκονται σε πρώτο πλάνο.

Κατά καιρούς, όμως, οι άνθρωποι χρειάζονται και ώρες ησυχίας για να αφήσουν τις σκέψεις τους να ταξιδέψουν κάπου στη μοναξιά, να δημιουργήσουν έργα, να διαμορφώσουν τη δική τους εσωτερική ύπαρξη.

Η Καθολική Εκκλησία έχει κάνει από αυτές τις ήσυχες ώρες στα καταφύγιά της μια εκλεπτυσμένη ψυχική εκπαίδευση.

Για τον Γερμανό, εδώ, όπως παντού, η υπέρτατη αρχή σχεδιασμού είναι η φυσικότητα.

Υπάρχουν ορισμένες μέρες που είναι ιδιαίτερα κατάλληλες για αυτές τις ήσυχες ώρες: τα γενέθλια σαν αρχή μιας νέας χρονιάς της ζωής, η παραμονή της πρωτοχρονιάς σαν το τέλος ενός έτους, οι μέρες που κάποιος είχε μια εμπειρία που τον συγκινεί ιδιαίτερα μέσα του, οι ημέρες μιας μεγάλης επιτυχίας ή μιας σοβαρής εξωτερικής ή εσωτερικής ήττας.

Τα μέρη όπου μπορεί κανείς να αφοσιωθεί σε αυτή τη δημιουργική μοναξιά είναι πολλαπλά: το δικό του σπίτι, μια ήσυχη αίθουσα εργασίας, ένα ήσυχο μονοπάτι στον αγρό, ένα δάσος, στη πλαγιά ενός βουνού, σε μια ακτή, σε ένα μνημείο τέχνης ή πολιτισμού μακριά από πολλή κίνηση, μια προγονική τοποθεσία.

Σε αυτές τις στιγμές της μοναξιάς, κάνει κανείς έναν απολογισμό της χρονιάς που πέρασε, μιας ολοκληρωμένης δουλειάς ή μιας ολοκληρωμένης αποστολής, στον εαυτό του, στο λαό του και στον Κύριο Θεό του. Σκέφτεται τι έκανε καλά και τι έκανε άσχημα, πού απέτυχε και πού πέτυχε. Ερευνά κανείς ποια ήταν η αιτία της επιτυχίας ή της αποτυχίας, γιατί πήρε επαίνους ή κατηγορίες, πού βρίσκονται οι πηγές των λαθών και των σφαλμάτων.

Αυτή η συνειδητή εξέταση πρέπει να είναι εσωτερική, ειλικρινής και φυσική, ακατέργαστη, ανεπηρέαστη και απαλλαγμένη από εντάσεις. Ξεκάθαρα και αντικειμενικά, λέει κανείς στον εαυτό του τι ήταν σωστό και αποφασίζει να συνεχίσει να το κάνει. Νηφάλιος, παραδέχεται κανείς στον εαυτό του τι ήταν λάθος και άδικο και υπόσχεται στον εαυτό του να τα πάει καλύτερα την επόμενη φορά.

Η διαχωριστική γραμμή που χαράσσεται κάτω από το παρελθόν είναι σύντομη και ξεκάθαρη. Δεν υπάρχει μακροχρόνιο παράπονο και συλλογισμός, ούτε άχρηστοι πόνοι συνείδησης, ούτε άχρηστο εσωτερι-

κό μαρτύριο και σπατάλη ενέργειας. Υπάρχει μόνο ένα πράγμα: Η απόφαση να βελτιώσει τον εαυτό του, και η νέα, καλύτερη δουλειά, η πιο ευγενική πράξη, το μεγαλύτερο επίτευγμα.

Ο Γερμανός και εδώ είναι προνοητικός, δραστήριος και επιβεβαιώνει τη ζωή.

Τις στιγμές της μοναξιάς αναθεωρεί κανείς τη σχέση του με τους συνανθρώπους του. Έχει δώσει αρκετή αγάπη, χαρά και εμπιστοσύνη στην οικογένειά του; Ήταν πάντα συντροφικός, τίμιος και ευγενικός απέναντι στους ανωτέρους και τους υφισταμένους του; Άφησε κανέναν στην άκρη ή πίσω, μήπως ευνόησε κάποιον άδικα και αδίκησε κάποιον άλλο, ήταν ενοχλητικός, πρόσβαλε κανέναν, καταπάτησε την τιμή του; Ήταν εγωιστής, βάναυσος, σκληρός, καβγατζής, ζηλιάρης, κόλακας, ψεύτικος;

Με μια λέξη, μια μικρή πράξη ίσως μπορεί να τα διορθώσει όλα αυτά. Ίσως, όμως, χρειάζεται περισσότερη προσπάθεια, σοβαρή, συνειδητή εργασία για να αποκατασταθεί ξανά μια αδικία του παρελθόντος.

Αν κάποιος πρέπει να κάνει μια σπουδαία δουλειά, να εκτελέσει μια σημαντική αποστολή, να αντιμετωπίσει μια σοβαρή απόφαση, τότε θα πρέπει και να συλλέξει τον εαυτό του για ένα μικρό χρονικό διάστημα στη μοναξιά. Οι δυνάμεις που έχει συγκεντρώσει κανείς στην κοινότητα, σε φεστιβάλ και γιορτές, συχνά στη μοναξιά παίρνουν δημιουργική μορφή, σε ώρες ησυχίας γίνονται ξαφνικά καρποφόρες, για να υπηρετήσει ξανά την κοινότητα. Η κοινότητα και η μοναξιά, για να αναφέρω τον Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, αλληλοσυμπληρώνονται όπως η αναπνοή και η εκπνοή, και μαζί σημαίνουν μια γόνιμη ζωή. Όμως αυτή η ζωή πλουτίζει το άτομο αλλά και ολόκληρο τον λαό.

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν αισθάνονται ποτέ άνετα στη μοναξιά, που πρέπει πάντα να έχουν κίνηση γύρω τους.

Αυτοί οι άνθρωποι γίνονται εσωτερικά άδειοι και επιφανειακοί. Όποιος θέλει να ανταποκρίνεται στα μεγάλα καθήκοντα, όποιος θέλει να πετύχει στην καθημερινή ζωή, όποιος θέλει να ζήσει τη ζωή του σαν σωστός Γερμανός, αναζητά κατά καιρούς ήσυχες ώρες μοναξιάς. Τον φέρνουν κοντά στο θείο και τον ξαναβάζουν στη μέση της ζωής με νέα δύναμη, καθαρή όραση και μεγαλύτερη πίστη.

Φροντίδα του σώματος

Λέγεται για αγίους της εκκλησίας ότι βασάνισαν και παραμόρφωσαν το σώμα τους, ότι το άφησαν να αποσυντεθεί, για να νεκρώσουν τις φυσικές ορμές του σώματος και να γίνουν όσο το δυνατόν πιο ουράνιοι όσο ήταν ακόμη στη γη.

Ο Άγιος Βενέδικτος έριξε τον εαυτό του γυμνό σε θάμνους από αγκάθια και τσουκνίδες και μετά κυλιόταν μέσα σε αυτό, επειδή ένα υπέροχο θηλυκό πλάσμα του εμφανίστηκε σαν πειρασμός. Ο Άγιος Συμεών ο Στυλίτης στεκόταν για χρόνια με το ένα πόδι σε ένα ψηλό πάσσαλο. Η Αγία Ρίτα δεν πλύθηκε καθόλου για πολλά χρόνια μέχρι που σάπισαν τα εσώρουχά της, φύτρωσαν σκουλήκια στο κεφάλι της και ολόκληρο το σώμα της γέμισε με βρωμιές και πληγές. Οι άγιοι αναχωρητές αφέθηκαν να περιτοιχιστούν με τέτοιο τρόπο που είχαν μόνο ένα μικρό άνοιγμα για φαγητό και διδασκαλία στους έκπληκτους πιστούς και κήρυτταν για τη ματαιότητα του γήινου σώματος μέχρι που χάθηκαν σταδιακά στα δικά τους απόβλητα. Ο Άγιος Ιγνάτιος, ο οποίος, όπως και πολλοί άλλοι άγιοι, βασάνισε τον εαυτό του με ζώνες μετάνοιας και μαστίγια, αναφέρει στο έργο του «Οι πνευματικές ασκήσεις» ότι το ανθρώπινο σώμα δεν είναι παρά μια πυώδης πληγή, μια πληγή που δεν αναπνέει τίποτα παρά μόνο δηλητήριο. Σύμφωνα με τα ευσεβή βιβλία της Εκκλησίας θα μπορούσε κανείς να μιλά για ώρες για τους αποκρουστικούς αυτοακρωτηριασμούς, τις παράλογες μορφές μαρτυρίου και τα όργανα βασανιστηρίων που χρησιμοποιούνται για τη θανάτωση του σώματος, για τις πιο αφύσικες επικρίσεις και ασκήσεις μετάνοιας.

Ο σκοπός αυτής της λεγόμενης ευσέβειας εκφράζεται με τον χαρακτηριστικό όρο νεκρώσιμο. Για αυτούς τους ανθρώπους, το σώμα είναι ένα συνεχές ερέθισμα για την αμαρτία, το ευπρόσδεκτο εργαλείο του διαβόλου για να κλέψει την αθωότητα της ψυχής. Σύμφωνα με αυτή την άποψη, το σώμα πρέπει επομένως να κρατηθεί κάτω και να νεκρωθεί.

Προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι λεγόμενοι κίνδυνοι του σώματος, ορίζεται ότι το σώμα πρέπει να κρύβεται όσο το δυνατόν περισσότερο. Το πρόσωπο μπορεί να εμφανίζεται ανοιχτά. Σύμφωνα με τις βιογραφίες της εκκλησίας, ο Καθολικός προστάτης της νεολαίας, Αλοΐσιος, δεν τόλμησε καν να κοιτάξει κατά πρόσωπο τη μητέρα του για να μην μπει σε αδίστακτο πειρασμό. Σύμφωνα με τους κανονισμούς ένδυσης της Διάσκεψης Επισκόπων της Φούλντα,, από το υπόλοιπο σώμα, μόνο ο λαιμός, τα χέρια κάτω από τους αγκώνες και τα πόδια κάτω από τα γόνατα μπορούν να φαίνονται ελεύθερα και ακάλυπτα. Σύμφωνα με τους εκκλησιαστικούς κανονισμούς, το μπάνιο (με μαγιό) επιτρέπεται μόνο χωριστά ανά φύλο. Η επίσκεψη στα οικογενειακά λουτρά θεωρείται εκούσια αναζήτηση σοβαρών ηθικών κινδύνων και ως εκ τούτου σοβαρό αμάρτημα. Σε ορισμένα καθολικά οικοτροφεία

κοριτσιών, ακόμη και το ατομικό μπάνιο στο ντους ενός κλειστού μπάνιου επιτρέπεται μόνο όταν φορούν ένα μακρύ πουκάμισο που φτάνει μέχρι τους αστραγάλους. Οι μοναχοί και οι μοναχές, που αγωνίζονται για την τελειότητα με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο, κρατούν το σώμα τους εντελώς καλυμμένο, τυλιγμένο με χοντρά υφάσματα μέχρι το λαιμό και το πρόσωπο και μέχρι τους αστραγάλους, για να μην παρουσιάζουν στους συνανθρώπους τους κανένα ερέθισμα για αγνότητα.

Μολονότι, σύμφωνα με αυτή την θρησκευτική άποψη, το σώμα «κατακτάται» μέσω της θανάτωσης και της κάλυψης, η ανατολίτικη στάση απέναντι στο σώμα εμφανίζεται με διαφορετικό τρόπο, μέσω της συστηματικής αποϋλοποίησης του σώματος. Μέσα από την εντατική εκπαίδευση ο φακίρης φτάνει τόσο μακριά που δεν νιώθει πλέον το σώμα του, δεν αισθάνεται άλλο πόνο και μπορεί να υποβάλει το σώμα του στα πιο απίστευτα βασανιστήρια χωρίς να νιώσει το παραμικρό. Μέσω των ρυθμικών χορών και της ιδιόμορφης ρυθμικής γυμναστικής, οι οπαδοί των ανατολίτικων, αποκρυφιστικών αιρέσεων επιδιώκουν να εμψυχώσουν, να αποϋλοποιήσουν και να πνευματοποιήσουν το σώμα τους σε τέτοιο βαθμό που γίνεται υπερφυσικό και χωρίς φύλο. Η ανατολίτικη, μεσανατολική εχθρότητα προς το σώμα προσπαθεί να εισχωρήσει κρυφά στον σκανδιναβικό κόσμο μέσω κάποιων σεχταριστικών σχολών γυμναστικής και χορού. Οι χλωμοί, αισθητικοί, υπερβολικά διανοούμενοι, χωρίς κόκαλα, χωρίς φύλο ή αμφιφυλόφιλοι τύποι είναι το προϊόν αυτής της ξένης στάσης προς εμάς. Αυτό το δηλητήριο απειλεί ιδιαίτερα στη νεολαία. Από έξω, αυτός ο κόσμος είναι συχνά δύσκολο να αναγνωριστεί με την πρώτη ματιά. Μερικές φορές εμφανίζεται με καλλιτεχνική ενδυμασία ή με εορταστικό φόρεμα. Αλλά αν το εξετάσετε βαθύτερα, τότε οι διαφορές στη φυσική φροντίδα του σώματος είναι αναμφισβήτητες.

Η στάση της Μέσης Ανατολής είναι εχθρική προς το σώμα. Παντού, όπου το σώμα υποτίθεται ότι έχει νεκρωθεί ή αποϋλοποιηθεί από φαινομενική σωματική άσκηση και υποτίθεται ότι απογυμνώνεται από το λεγόμενο γήινο φορτίο, όπου το σώμα στερείται τη φυσική του φύση και το έργο του, όπου υποτίθεται ότι γίνεται εξωπραγματικό και πνευματικό, οι νόμοι της τάξης της δημιουργίας παραβιάζονται και καταπολεμούνται, η σκανδιναβική στάση καταστρέφεται και αρνείται. Αυτό που απαιτεί ο Γερμανός δεν είναι η καταστροφή και η αποϋλοποίηση του σώματος, αλλά η ανάπτυξη του σώματος, η ανάπτυξη των ικανοτήτων του, η τελειοποίηση των δυνάμεών του. Δίνει στο σώμα του πολύ αέρα και ήλιο, κίνηση και ελευθερία και αναζωογονητικό νερό. Προστατεύει το σώμα του από κάθε είδους δηλητήρια, από αφύσικη συστολή, υπερεντάσεις και παραβιάσεις. Η φυσικότητα είναι η κατευθυντήρια γραμμή για τη φροντίδα του σώματός του και την ένδυσή του. Από αυτή τη φυσικότητα προκύπτει το μέτρο για την ομορφιά και τη δεξιοτεχνία, την ενέργεια και την υγεία ενός ανθρώπου. Άρα, η φροντίδα του σώματος δεν πρέπει να γίνεται χωρίς φύλο. Αντιθέτως, αναδεικνύει τη μοναδικότητα των φύλων. Η υγιεινή του σώματος, η ενδυμασία, το παιχνίδι και ο χορός

δεν πρέπει ποτέ, επομένως, να γίνουν αβάσιμα, παράλογα, ανήθικα ή κατώτερα.

Όσον αφορά την προσωπική υγιεινή, ο Σκανδιναβός μπορεί να την κάνει χωρίς να μετρήσει την ηθική με έναν χάρακα, ταξινομώντας σωματικές ασκήσεις σύμφωνα με ρουμπρικιστικά πρότυπα. Οι νόμοι του είναι μεγάλοι και ξεκάθαροι, αναγκαστικοί και φυσικοί. Το φυσικό συναίσθημα, ο υγιής ρυθμός και η σωστά διαμορφωμένη ηθική συνείδηση του λένε τι είναι σωστό, τι είναι επιτρεπτό και τι όχι.

Η ανατροφή μιας όμορφης, υγιούς, ταλαντούχου και δυνατής γενιάς είναι ο στόχος της σωματικής φροντίδας. Η εκπαίδευση μιας καλής και ευγενούς φυλής επιτυγχάνεται καλύτερα με αυτό παρά με μακροχρόνια κηρύγματα ηθικής και πιεστικές συμβουλές.

Σχετικά με την απόλαυση

Σπάνια συμβαίνει μια λέξη να περιλαμβάνει ταυτόχρονα τόσο πολύτιμα και τόσο επιβλαβή όσο η λέξη απόλαυση. Η σωστή απόλαυση, σύμφωνα με τους νόμους της ζωής, μπορεί να εμπλουτίσει, να ενισχύσει και να τελειοποιήσει το σώμα, το πνεύμα και την ψυχή ενός ανθρώπου. Η παράλογη απόλαυση ευτελίζει, αποδυναμώνει και καταστρέφει ολόκληρο τον άνθρωπο.

Υπάρχουν ουσίες ευχαρίστησης που εγκυμονούν κινδύνους και βιολογικές βλάβες από την αρχή. Πάνω απ’ όλα, ο νεαρός ανθρώπινος οργανισμός, που βρίσκεται ακόμη στην ακμή και στην ανάπτυξή του, πρέπει να προστατευτεί από αυτές τις τοξίνες.

Αλλά ακόμη και πράγματα που είναι από μόνα τους πολύτιμα μπορούν να οδηγήσουν σε καταστροφή αν καταναλωθούν χωρίς νόημα. Ο βασικός κανόνας είναι: Οποιαδήποτε ευχαρίστηση που στοχεύει στο να μουδιάσει και να μεθύσει το σώμα, το μυαλό και την ψυχή και να ξεφύγει από την πραγματικότητα, έρχεται σε αντίθεση με τη σκανδιναβική στάση που έχει τις ρίζες της στη ζωή.

Οι πρωτόγονοι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν αλκοόλ, όπιο ή άλλα ναρκωτικά για να μπορέσουν να ξεχάσουν αυτή τη ζωή για λίγο και να αιωρούνται σε εξωπραγματικές περιοχές.

Οι κοινοί χαρακτήρες αναζητούν ένα προσωρινό μούδιασμα των αισθήσεων και της ψυχής τους μέσω του υπερβολικού ερωτισμού και της αφύσικης κατάχρησης της σεξουαλικής επιθυμίας.

Άλλοι πάλι άνθρωποι φτάνουν σε θρησκευτικά μέσα μουδιάσματος για να μπορέσουν να αφήσουν πίσω τον επίγειο κόσμο για λίγες ώρες. Τα λατρευτικά κτίρια πολλών θρησκευτικών κοινοτήτων, το μυστικιστικό μισοσκόταδο, το άρωμα του θυμιάματος και η γλυκιά μυρωδιά του κεριού, οι λατρευτικές τελετές και η λατρευτική μουσική χρησιμοποιούνται πολύ για την προώθηση της θρησκευτικής ευδαιμονίας και έκστασης και για να κρατήσουν προσωρινά τους ανθρώπους κάτω από τη μαγεία τους.

Σε ορισμένες λατρείες, ακόμη και οι σεξουαλικές υπερβολές, μαζί με άλλα μέσα μουδιάσματος, συνδέθηκαν και συνδυάστηκαν με θρησκευτικές απολαύσεις και τέθηκαν στην υπηρεσία της ανθρώπινης κυριαρχίας.

Ο Σκανδιναβός βρίσκεται στη μέση της ζωής. Η κοσμοθεωρία του βασίζεται στη ζωή, παραμένει στην πραγματικότητα και απέχει από κάθε ψευδαίσθηση.

Πρέπει να απορρίψει ενστικτωδώς κάθε ευχαρίστηση που τον αποξενώνει από τη ζωή, που τον καθιστά έστω και προσωρινά ανίκανο στην πραγματικότητα και απειλεί να κάνει μόνιμα τον εσωτερικό του προσανατολισμό ανίσχυρο απέναντι στη ζωή. Πρέπει βασικά να παλέψει ενάντια σε κάθε ηδονή που τον οδηγεί σε ψευδαισθήσεις.

Κατ’ αυτό τον τρόπο η ζωή του Σκανδιναβού δεν γίνεται βαρετή και

άχαρη. Αντίθετα, μόνο με αυτόν τον τρόπο είναι σε θέση να εκμεταλλευτεί πλήρως την πραγματική ζωή. Η πραγματική απόλαυση, σύμφωνα με τη φυσική τάξη της ζωής, οδηγεί κατευθείαν στην πραγματικότητα και όχι μακριά από αυτήν.

Το κρασί, για παράδειγμα, είναι δώρο του Δημιουργού. Η εύλογη, λογική απόλαυση του κρασιού, η μέτρια κατανάλωση και η εισπνοή της δύναμης του κρασιού σας διδάσκει να εκτιμάμε το ευγενές περιεχόμενο αυτού του δώρου του Θεού, διεγείρει τη χαρά και τη σκληρή δουλειά, προάγει την κοινότητα και εξευγενίζει την καρδιά και το μυαλό.

Ο στόχος κάθε ευχαρίστησης είναι: οι δυνάμεις που έχει δώσει μια θεότητα στους ανθρώπους πρέπει να προωθούνται, να εξευγενίζονται, να τελειοποιούνται, να ενισχύονται και να αυξάνονται μέσα από κάθε ευχαρίστηση. Κάθε είδους απόλαυση θα πρέπει να παρακινεί τον άνθρωπο για εργασία και στην απόλαυση της δημιουργίας, στην εμπειρία της φυσικής κοινότητας, στην απόκτηση ενός χαρούμενου πνεύματος και στην αυθεντική επιβεβαίωση της ζωής. Η πραγματικότητα δεν πρέπει να συσκοτίζεται από την απόλαυση, αλλά πρέπει να φέρεται στο έντονο φως ακόμη περισσότερο. Ο άνθρωπος πρέπει να απολαμβάνει όλα τα σωματικά, υλικά και πολιτιστικά δώρα και αγαθά αυτού του κόσμου για να μπορέσει να εκπληρώσει έτσι καλύτερα τον δημιουργικό του σκοπό και τον στόχο της ζωής του και να μπορεί να σταθεί πιο σταθερά στη ζωή του.

Αυτός ο κανόνας ζωής είναι απλός και ξεκάθαρος, όπως όλοι οι γερμανικοί χαρακτήρες. Δεν χρειάζεται καμία καζουιστική ηθική για να μπορέσουμε να βρούμε εδώ τον σωστό δρόμο. Οι φυσικοί νόμοι της ζωής δείχνουν ξεκάθαρα και αυτονόητα αυτόν τον σπουδαίο, απλό και ευγενή σκανδιναβικό τρόπο ζωής.

Ηγετική ικανότητα

Η διαφορά μεταξύ της σκανδιναβικής στάσης και της μεσοανατολικής φύσης σπάνια εμφανίζεται με μεγαλύτερη σαφήνεια από ό, τι στον τρόπο της ηγεσίας των ανθρώπων.

Είναι μια ιδιαιτερότητα της Μέσης Ανατολής, που εκφράζεται και στα διάφορα ιερατεία, ότι ανώτερος είναι ο πασάς, ο δεσπότης και τύραννος των υφισταμένων του. Τοποθετεί τον εαυτό του εκτός οποιασδήποτε κοινότητας, περιβάλλεται με πλούσια, παράλογη μεγαλοπρέπεια, απελευθερώνεται από όλους τους νόμους και τις υποχρεώσεις και παρουσιάζεται σαν δευτερεύων θεός, ή τουλάχιστον σαν εκπρόσωπος του Θεού. Προσπαθεί όμως να σφυρηλατήσει όσο το δυνατόν περισσότερες αλυσίδες για τους υφισταμένους του, να τους κάνει μικρούς και κατώτερους, να τους σπρώχνει προς τα κάτω και να τους κρατά πάντα κάτω. Ψυχρός και άκαρδος, πατάει την αντρική τιμή, τη γυναικεία αξιοπρέπεια και τη νεανική ευτυχία. Πατάει βάναυσα πάνω σε πτώματα, αν μπορεί έτσι να υπηρετήσει τον εγωισμό του. Στηρίζει την κυριαρχία του με τον φόβο της κόλασης, τον φόβο των δαιμόνων και άλλους τρόμους.

Για αυτόν, το να ηγείται των ανθρώπων και να έχει σκλάβους είναι το ίδιο πράγμα.

Ο Γερμανός, αντί για τις λέξεις δεσπότης και σκλάβος, γνωρίζει τις έννοιες του αρχηγού και του ακόλουθου. Είναι μέρος της φύσης του γερμανικού τύπου ηγέτη ότι ο ηγέτης προσπαθεί να οδηγήσει τους οπαδούς του όσο το δυνατόν προς τα πάνω, να τους δώσει μεγαλείο, να τους μάθει να είναι περήφανοι, με συνείδηση τιμής, ελεύθεροι Γερμανοί. Οι άνθρωποι που ήταν κάποτε με τον Αρχηγό, Αδόλφο Χίτλερ, τονίζουν ξανά και ξανά ότι η παρουσία του ποτέ δεν έκανε κάποιον να αισθάνεται συντετριμμένος ή μικρός, όπως με κάποιους ανώτερους από παλιές εποχές, αλλά μάλλον περήφανος, σπουδαίος και ελεύθερος.

Ο Σκανδιναβός ηγέτης νιώθει πάντα σαν το πρώτο μέλος της κοινότητας. Αντλεί την παραγωγική του δύναμη από την κοινότητα. Αισθάνεται πρωτίστως αφοσιωμένος στους νόμους της κοινότητας. Όταν βαδίζει επικεφαλής των οπαδών του, σημαίνει ότι πρωτοστατεί στη δουλειά, στην καθημερινή ζωή, στη μάχη και, αν χρειαστεί, στον θάνατο. Σε πολλές ομιλίες ο Ράιχ-φύρερ των SS Χίμλερ έχει τονίσει ξανά και ξανά ότι μία από τις πρώτες προϋποθέσεις για τον αξιωματικό των SS είναι η προσωπική καλοσύνη της καρδιάς. Αυτό ισχύει γενικά για τη γερμανική ηγεσία. Ο ηγέτης πρέπει να προβάλλει στους ακόλουθούς του μια προσωπική ευγενική καρδιά, που ποτέ δεν κρυώνει ή παραλύει και είναι πάντα φρέσκια και ηλιόλουστη. Σκληρός και αντικειμενικός στις δύσκολες αποφάσεις, εύθυμος και ευγενικός στις προσωπικές επαφές, αυτός είναι ο ιδανικός μας ηγέτης. Ο ηγέτης πρέπει να αποκτήσει βαθιά κατανόηση για όλες τις στενοχώριες, τα

βάσανα και τις επαφές των οπαδών του, μια ωραία διακριτικότητα για όλες τις αδυναμίες και τα λεπτά πράγματα και ειλικρινή ενσυναίσθηση για όλες τις χαρές. Μόνο λίγοι είναι γεννημένοι ηγέτες. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι υποψήφιοι για ηγεσία και πρέπει πρώτα να μάθουν, να αγωνιστούν και να εργαστούν για την ηγεσία και να το βιώσουν βαθιά και χαρούμενα. Ο ηγέτης, με την καλοσύνη της καρδιάς του να λάμπει στα μάτια του και να ακτινοβολεί από το είναι του, μπορεί να απαιτήσει θυσίες, δουλειά και επιτεύγματα από τους οπαδούς του. Δεν χρειάζεται πλέον να ασκεί μεγάλη πίεση. Με βάση την εσωτερική του συμπεριφορά, εισάγει με εγκάρδια συντροφικότητα τους οπαδούς του στον σκοπό της δουλειάς τους, της θυσίας τους, του αγώνα τους. Τους συμπεριφέρεται σαν ισάξιους συντρόφους, όχι σαν υπηρέτες, όχι σαν μηχανές, αλλά και όχι συγκαταβατικά ή με οίκτο. Ούτε πιεστικός, ούτε σαν δάσκαλος του σχολείου, ούτε σαν καθηγητής, ούτε σαν πάστορας - δίνει στους υφισταμένους του, που είναι για αυτόν συνάδελφοι, συμβουλές, εξηγήσεις, ενθαρρυντικά, διευκρινίσεις στην ομιλία και κουβέντα που δεν είναι επιτακτική. Τους δείχνει το έργο, βοηθά στη διαμόρφωση του έργου ο ίδιος, είναι ο πρώτος αρχιεργάτης. Επιστάτης είναι το όνομα του επικεφαλής τμήματος σε ορισμένες περιοχές. Αυτή είναι η γερμανική έννοια: Είναι ο άνθρωπος που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή σε ηγεσία, δουλειά και απόδοση.

Ο ηγέτης δεν εκμεταλλεύεται τους ακόλουθούς του, δεν τους εξαντλεί, δεν τους βαραίνει σαν εφιάλτης. Δίνει στους ανθρώπους του ενέργεια και δύναμη, τους δείχνει στη δουλειά και στη ζωή τους πάντα νέες δυνατότητες, νέες ευκαιρίες, οράματα. Εμπλουτίζει τους ακόλουθούς του εσωτερικά με ιδέες, νέες χαρές, ενέργειες και πηγές δύναμης.

Ο ηγέτης δεν είναι φρουρός. Δεν καραδοκεί για αδικήματα. Δεν χαίρεται όταν πιάνει έναν συνάδελφο να κάνει λάθος ή σε μια αδεξιότητα. Δεν είναι δυσαρεστημένος αν δεν μπορεί να βρει λάθος. Σοβαρός και συνάμα ευγενικός, συντροφικός και ευθύς, συζητά ό,τι είναι λάθος, βραβεύει ότι έχει γίνει καλά.

Τα άτομα μπορούν να εκμεταλλευτούν αυτή την προσωπική καλοσύνη της καρδιάς. Το σύνολο σφυρηλατείται από αυτή τη στάση.

Όποιος έχει αποκτήσει αυτό το είδος της ηγεσίας, δεν χρειάζεται να μελετά εντατικά μεγάλες συνταγές και κανόνες συμπεριφοράς, δεν χρειάζεται ποτέ να φοβάται για τη φήμη του, θα κάνει πάντα το σωστό. Όποιος ακόμα ανακαλύπτει μέσα του ίχνη εγωιστικής, άκαρδης λαγνείας για εξουσία ή δουλοπρεπούς υποτέλειας, ξέρει ότι δεν είναι ακόμη απαλλαγμένος από τις ξένες ανατολίτικες συμπεριφορές. Όποιος όμως υιοθετήσει αυτό το ξένο είδος γίνεται προδότης του γερμανικού χαρακτήρα.

Για τον Σκανδιναβό ο πιο όμορφος στόχος είναι, να τους επιτραπεί να είναι ο ηγέτης, να του επιτραπεί να βαδίσει επικεφαλής μιας ορκισμένης κοινότητας, στον μεγάλο οργανισμό του λαού, για μια υψηλή ιδέα.

Όποιος είναι πραγματικός ηγέτης, έχει αναλάβει την ευθύνη μπροστά

στο Θεό για τους οπαδούς του και τους εκπροσωπεί ενώπιον του Θεού και στις εορταστικές ώρες της κοινότητας. Σε αυτές τις εορταστικές στιγμές, ολόκληρη η κοινότητα αναπτύσσεται ξανά μαζί και ταυτόχρονα μεγαλώνει στις άπειρες συνδέσεις της μεγάλης τάξης της δημιουργίας του Θεού.

Φανατισμός και Αντικειμενικότητα

Δύο χαρακτηριστικά πρέπει να χαρακτηρίζουν τη στάση του Γερμανού στην προσωπική και στη δημόσια ζωή: ο φανατισμός και η αντικειμενικότητα. Πρέπει να κυριαρχούν σε όλες τις πράξεις της καθημερινότητας, αλλά πάνω απ' όλα πρέπει να λάμπουν στις μεγάλες ώρες και στις δύσκολες αποφάσεις.

Ο Γερμανός αγαπά τον λαό του, γιατί ο Θεός τον έχει βάλει σε αυτόν τον λαό, γιατί το αίμα του είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με αυτόν τον λαό. Η πατρίδα του και ο λαός του αποτελούν μέρος της ύπαρξής του. Η τιμή, η αγάπη και η μεταμέλεια του Γερμανού ανήκουν στον λαό του. Με τον Θεό για τη Γερμανία! είναι το σύνθημα κάθε Γερμανού στην ήσυχη καθημερινή δουλειά και στις μοιραίες μεγάλες στιγμές.

Δεν υπάρχει καμία χλιαρότητα, καμία μετριότητα, μισόλογα, κανένας δισταγμός και απορία, καμία ερμηνεία και αμφιβολία. Υπάρχει μόνο ένας ένθερμος, πάντα ενθουσιώδης φανατισμός. Οι γερμανικές καρδιές φλέγονται σαν πυρσοί από την αφοσίωση στον λαό τους. Όποιος έχει καταληφθεί από αυτή τη φωτιά ακτινοβολεί με άφθαρτη ενέργεια, στέκεται σε ένα μοναχικό πόστο, είτε κάνει απλή καθημερινή δουλειά είτε βαδίζει στην πρώτη γραμμή στο μεγάλο μέτωπο του στρατιωτικού, πολιτικού ή ιδεολογικού αγώνα. Αλλά όταν μια καταιγίδα μαίνεται στη γη, όλοι αυτοί οι εκατομμύρια πυρσοί συνενώνονται σε μια τεράστια θάλασσα από φλόγες που φωτίζει τη σκοτεινή νύχτα, καταβροχθίζει όλα τα σκουπίδια και καταστρέφει ό,τι της αντιτίθεται.

Η προσωπικότητα του Αρχηγού όμως, λάμπει πάνω από όλους ως τρανό παράδειγμα. Η συνειδητοποίηση ότι ένας τέτοιος ευλογημένος ηγέτης βαδίζει επικεφαλής του δίνει στο λαό ακατανίκητη δύναμη.

Υπάρχουν στιγμές και μέρες που κάποιος μπορεί να γίνει κουρασμένος και χαλαρός. Υπάρχουν στιγμές που κάποιος θα μπορούσε να είναι χαλαρός και αδιάφορος. Τότε μια σκέψη για τον Αρχηγό και το λαό, μια ματιά στη σημαία και τα μεγάλα σύμβολα του Ράιχ, πρέπει να αρκούν για να μας ταρακουνήσουν ξανά και να ανάψουν τη φλόγα που σιγοκαίει.

Ο φανατισμός όμως, μόνος του μπορεί να παραστρατήσει. Ο ενθουσιασμός μπορεί να χαθεί. Γι' αυτό η αντικειμενικότητα πρέπει πάντα να συνοδεύει τον φανατισμό. Η Γερμανία είναι γνωστή σαν η χώρα των ποιητών και των στοχαστών. Στο γερμανικό λαό, η ορμή για ενθουσιασμό συνδυάζεται με μια βαθιά άποψη της πραγματικότητας.

Ο φανατισμός από μόνος του μπορεί να είναι μονόπλευρος, μπορεί να οδηγήσει σε αδικία, ανοησία και τύφλωση. Όποιος όμως συνδυάζει τη νηφάλια αντικειμενικότητα με τον φανατισμό, θα χτυπήσει τον αντίπαλο βαθύτερα και σκληρότερα. Ο αγνός φανατικός συχνά δεν λαμβάνεται σοβαρά υπόψη. Όποιος όμως είναι αντικειμενικός και φανατικός ταυτόχρονα, θα ξεπεράσει κάθε αντίσταση που του εναντι-

ώνεται σε καλές και κακές στιγμές. Αυτό ισχύει για τη θετική δημιουργία του φυσικού γερμανικού κόσμου για τον οποίο αγωνιζόμαστε και αυτό ισχύει εξίσου για την άμυνα ενάντια σε όλους τους αντιπάλους. Αν χτίσουμε και υπερασπιστούμε τον κόσμο μας, στα μεγάλα και στα μικρά πράγματα, φανατικά και αντικειμενικά ταυτόχρονα, τότε αυτός ο κόσμος θα αντέξει με επιτυχία όλους τους εχθρούς.

Αιώνιο Μέτωπο

Μπορούν να επιτευχθούν προσωρινές επιτυχίες και προσωρινές νίκες μέσω εξωτερικής δύναμης, με έξυπνους υπολογισμούς, έξυπνη διάνοια, έξυπνη προπαγάνδα και επιδέξια οργάνωση.

Οι δυνάμεις όμως που οδηγούν σε συνεχή επαλήθευση και αιώνια ύπαρξη στη ζωή των ανθρώπων και των εθνών βρίσκονται στη στάση του χαρακτήρα, στην τελική ψυχολογική ουσία που καθορίζεται από το αίμα.

Υγεία, εξυπνάδα και λογική, οργανωτικό ταλέντο και πολλά άλλα χαρίσματα της φύσης είναι προϋποθέσεις για μια επιτυχημένη ανθρώπινη δημιουργία. Τις καθοριστικές μάχες του κόσμου, όμως, τις δίνουν οι σπουδαίοι χαρακτήρες. Χωρίς βαθιά θεμέλια χαρακτήρα και ψυχής, κάθε έργο είναι μια προσωρινή απάτη, κάθε επιτυχία μια φευγαλέα αναλαμπή στη φωτιά.

Ένας λαός που θέλει να επιβιώσει στον αγώνα μεταξύ πολιτικών δυνάμεων και ιδεολογικών δυνάμεων πρέπει πρώτα απ' όλα να συνδυαστεί σε ένα μεγάλο μέτωπο εσωτερικών, χαρακτηριστικών συμπεριφορών. Δεν απαιτείται τεχνητός προσηλυτισμός με περίπλοκες ηθικές διδασκαλίες και κατασκευασμένα δόγματα. Οι αξίες του χαρακτήρα απορρέουν από τη φυλετική, σχετιζόμενη με το αίμα κατάσταση του κάθε λαού.

Το μόνο που χρειάζεται είναι να φροντίσουμε αυτό το μεγάλο, αιώνιο μέτωπο των θεϊκών νόμων της ζωής, που ο Δημιουργός έχει τοποθετήσει στους λαούς, να γίνει πραγματικότητα στην καθημερινή ζωή, καθαρισμένο από σκουπίδια, προστατευμένο από ξένα μικρόβια αποσύνθεσης.

Για τον Σκανδιναβό, το νόημα της ζωής βρίσκεται σε αυτή την ίδια τη ζωή. Η θεότητα, όμως, κυβερνά γι' αυτόν στη μέση αυτού του κόσμου. Κάθε άνθρωπος είναι μέλος της φυσικής κοινότητας. Οφείλει λοιπόν την υπακοή στους νόμους της κοινότητας. Ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις πράξεις του και τη συμπεριφορά του. Η τιμή είναι η κατευθυντήρια αρχή του. Όποιος παίρνει μια ενοχή πάνω του, έχει την υποχρέωση της εξιλέωσης.

Ο στάση του χαρακτήρα του Γερμανού βρίσκει την καλύτερη έκφρασή της στο πνεύμα του στρατιώτη. Ο χαρακτήρας της Γερμανίδας αντικατοπτρίζεται στη χάρη της. Οι αποφασιστικοί καιροί απαιτούν συχνά πρωτοφανή ηρωισμό από άνδρες και γυναίκες.

Ο Σκανδιναβός άνθρωπος αντιμετωπίζει όλες τις μεγάλες πραγματικότητες αυτής της ζωής με ευλάβεια.

Βρίσκει μια φυσική, αυτονόητη σχέση με τη δυστυχία και τη χαρά.

Πανηγύρια και γιορτές στον κύκλο της κοινότητας και η ήσυχη, δημιουργική δραστηριότητα στη μοναξιά αλληλοσυμπληρώνουν τον ρυθμό της ζωής του.

Ο Γερμανός αποδέχεται τη φροντίδα του σώματος και την απόλαυση των χαρισμάτων της δημιουργίας σαν μέσο θετικής εξέλιξης για τη ζωή.

Η γερμανική ανθρώπινη ηγεσία διαμορφώνεται, ξεκάθαρα και απλά, και από αυτούς τους νόμους χωρίς μακροχρόνιους ηθικούς κανονισμούς.

Ο φανατισμός και η αντικειμενικότητα μαζί οδηγούν το άτομο και ολόκληρο τον λαό στις μεγάλες επιτυχίες της ζωής και της ιστορίας.

Κάθε μεμονωμένος Γερμανός έχει την ιερή υποχρέωση να ενταχθεί σε αυτό το μεγάλο, αιώνιο μέτωπο του χαρακτήρα του γερμανικού λαού.

Όποιος αποτυγχάνει να νικήσει τους πολιτικούς του αντιπάλους και τους ξένους κόσμους, θα πρέπει πρώτα να αναρωτηθεί αν είναι στο ύψος των αντιπάλων του ως προς τον χαρακτήρα.

Όποιος όμως, χρειάζεται ενέργεια και δύναμη στην παρούσα αλλαγή των εποχών, θα πρέπει να θυμάται ότι το μεγάλο, αιώνιο μέτωπο, που είναι το προπύργιο του γερμανικού λαού, αντιπροσωπεύει τον κόσμο των ψυχολογικών του και των χαρακτήρων των αξιών του.

Αυτό το αιώνιο μέτωπο είναι μεγάλο, ευθύ και ξεκάθαρο, στραμμένο προς τον κόσμο και επιβεβαιωτικό της ζωής, ακολουθώντας τη θεϊκή τάξη της δημιουργίας, εύθυμο και ηλιόλουστο, αλλά ταυτόχρονα σκληρό και ανίκητο. Στεκόταν πριν από χιλιετίες, σήμερα έχει αφυπνιστεί εκ νέου, και θα σταθεί για χιλιετίες.